

CURIERUL MISSIONAR

CAT DE FRUMOSE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XX.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 12.

Săptămâna

de Rugăciune

7-14 Decembrie, 1940

PROGRAM

De cetit Vineri 6 Decembrie

Primejdiile zilelor din urmă

Sâmbătă 7 Decembrie, dim.

Izbăvirea voastră se apropie

Sâmbătă 7 Decembrie, d. a.

Mari schimbări în Misiunile din insule

Duminecă 8 Decembrie

Liberări providențiale

Miercuri 11 Decembrie
Priviți câmpul!

Vineri 13 Decembrie

Legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu

Sâmbătă 14 Decembrie, dim.

Apelul ceasului de față către tineretul nostru

Sâmbătă 14 Decembrie, d. a.

Putere pentru terminarea lucrării

Către Presbiteri și Predicatori

Săptămâna de Rugăciune ce vine an cu an prezintă o ocazie pentru credincioșii întreitei solii din orice țară și climă ce se află pe întreg pământul, de a-și uni inimile în căutarea Domnului ca un singur corp, în vederea revărsării binecuvântărilor și a puterii Sale cari să umple în totul lipsurile lor. Pe măsură ce înaintăm în vremurile turburi din preajma sfârșitului, vom simți o tot mai adâncă nevoie de ajutor divin pentru nedesăvârșirea noastră, și vom ajunge să depindem tot mai mult de puterea Spiritului Sfânt care să călăuzească, să îmbărbăteze și să susțină credința și curajul poporului lui Dumnezeu.

Anii trec unul după altul într-o grabnică succesiune, împovărați de evenimente covârșitor de mari în ce privește problemele lumii, și inimile noastre ar trebui să se prindă de solia adventă cu o putere crescândă. Domnul este nădejdea poporului Său. Întăriturile cu cari se mândrea civilizația se năruie. Ele nu pot fi susținute spre a scăpa de distrugere și nimicire. După cum a fost prezis în Sfintele Scripturi, printre neamuri este strâmtorare și „oamenii își vor da sufletul de groază”. Pe măsură ce îmmulțirea greutăților și rânduelilor face tot mai grea calea pentru păzitorii poruncilor, și tot mai primejduită libertatea de conștiință și credință, copiii lui Dumnezeu vor învăța din ce în ce mai mult să se încredă în brațul cel veșnic al lui Dumnezeu, să stea liniștiți și credincioși, și să vadă mântuirea Dumnezeului lor.

În liberarea din Egipt Dumnezeu scoase pe Izrail „cu mână tare”, și noi trebuie să ne așteptăm ca El să scape în chip minunat pe poporul Său din mijlocul strâmtorărilor și greutăților acestor zile din urmă. Pentru poporul Său aflat în strâmtorare, Domnul îndrumă pe profetul Zaharia să spună: „Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de războiu, plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voiu întoarce îndoit.... Domnul oștirilor îi va ocroti.... Domnul, Dumnezeul lor, îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești, cari vor străluci în țara Sa!” Zah. 9, 12, 15, 16.

Astfel în această Săptămână de Rugăciune ca popor credincios și ca biserică să venim la Dumnezeu în deplină încredere că El ne va auzi, în timp ce îngenunchem înaintea tronului harului cerând dela El ajutor pentru nevoia curățirii de păcat și a pregătirii inimii ca să-L întâmpinăm când va veni. Să ne smerim inimile înaintea Lui, rugându-L pentru copiii Săi cari sunt prizoniți pentru numele Său, sau cari se găsesc în greutăți din pricina condițiilor de războiu. Să ne rugăm pentru cei cari stau în mare întunec, pentru ca sufletele lor să fie luminate de iușirea lui Dumnezeu și de nădejdea restatornicirii împărăției Sale. Să ne rugăm pentru pace și liniște între neamuri, stăruint asupra păcii și binecuvântării pe care bunul Dumnezeu să o reverse asupra țării noastre, să ne rugăm pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu în lume.

Pentru a face din Săptămâna de Rugăciune o ex-

periență plină de succes pentru biserică, se cere o pregătire atentă. Buna plănuire, va juca un mare rol în atingerea binecuvântărilor dorite. Cu oarecare timp înainte, indemnăți pe credincioși ca pe cât este cu putință să lase la o parte chestiunile pământești în aceste zile și să curețe această Săptămână de Rugăciune de afacerile și activitățile pământești. Să ne consacram cu tot sufletul nostru în scopul acestei Săptămâni de Rugăciune. Îngrijiți-vă ca din vreme să hotărâți cine să citească aceste prelegeri, pentru ca ele să poată fi prezentate într'un chip clar, priceput și aducător de inspirație sfântă. După cetirea lecturii să urmeze câteva clipe de rugăciune sau mărturisiri. Străduiți-vă să conduceți toate adunările într'un spirit de consacrare.

Indemnăți pe membri să se roage în căminurile lor, și dacă le este cu putință să se adune în grupuri spre a se ruga laolaltă. Faceți planuri de a vizita pe acele persoane cari s'au răcit și s'au îndepărtat. În mod deosebit amintiți-vă de tineri spre a-i încuraja și să îmbărbăta. Să aveți clipe în care adunarea să cânte cântări însuflețitoare cu îndemn la rugăciune și a sta tari în credință. Puteți aranja și clipe în cari să se dea loc unei muzici speciale, cu caracter devoțional.

Amintiți-vă de copii! Ar trebui să fie aleși conducători cari să aibă îndemnarea a da învățătură în adunările copiilor, și ar trebui să se depună eforturi pentru ridicarea vieții spirituale a copiilor și a aduce pe cei de vârstă convenită și cari sunt pregătiți, acolo încât să ia hotărârea să se boteze și să se alature Comunității.

Darurile Săptămâni de Rugăciune sunt primite în ultimul Sabat al Săptămâni de Rugăciune. Cât de nimerit este ca în această săptămână de adâncă devotație, să găsim ocazia a ne consacra prin dăruirea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Interesul cel mai de seamă al vieții noastre, în calitate de creștini, este a face ca vestea mântuirii să meargă în locurile cele mai îndepărtate. Planul de lucru al bisericii se găsește în însărcinarea: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Marcu 16, 15.

Nevoile lucrării cresc pe măsură ce ne apropiem de timpul sfârșitului. Ajutorul pe care îl putem da astăzi va fi de zece ori mai valoros acum decât mai târziu.

În primul Sabat al Săptămâni de Rugăciune și apoi în tot timpul acesta, la timpul potrivit, atrageți atenția asupra darurilor anuale în legătură cu această Săptămână de Rugăciune, și faceți un apel în vederea unui sacrificiu cu scopul încheierii lucrării. Indemnăți ca fiecare să ia parte în a aduce daruri. Domnul va răsplăti pe aceia cari iau parte în aducerea darurilor cu scopul de a grăbi încheierea lucrării Evangheliei.

Rugăciunea noastră este ca această Săptămână de Rugăciune să se dovedească a fi spre o mare reînviare spirituală pentru credincioșii noștri de pretutindeni, și ca inimile noastre să fie apropiate întreolaltă în banda unirii creștine și în consacrare pentru terminarea lucrării.

Primejdiile zilelor din urmă

Cu mulți ani în urmă, am vizitat într'una din suburbiile Londrei, biserica lui John Wesley (citește Gion Ueslei). Era impresionant să te uci la amvon și să stai o clipă acolo unde el a stat de multe ori, vorbind primilor credincioși Metodisti. La o mică depărtare de biserică, am vizitat căsuța umilă în care trăise John Wesley. La etajul al doilea, când am trecut printr'o mică încăpere, călăuza zise: „Aceasta era camera de rugăciune a lui Wesley“. Ghicindu-mi gândul, călăuza a trecut mai departe, iar eu am intrat în cameră și am îngenunchiat în rugă. Am rugat pe Dumnezeu ca să-mi dea mie și poporului pe care-l reprezentam, spiritul de seriozitate și simplitate, care a caracterizat vieța și strădanile acestui bărbat al lui Dumnezeu.

Când am părăsit această casă umilă, m'am gândit la lucrarea pe care o făcuse Wesley, în marea biserică Metodistă, care numără astăzi mai multe milioane de credincioși în diferitele părți ale lumii. Am simțit apoi îndemnul să fac o comparație între Metodismul de astăzi și Metodismul din zilele lui Wesley. Gândindu-mă la aceasta, mi-am zis: „Dacă ar învia John Wesley, ar recunoaște el în marea și eleganta biserică Metodistă pe poporul care a urmat conducerea sa în timpul vieții sale?“ În biserică aceasta sunt astăzi mii de creștini sinceri, cari deplâng decăderea spirituală care are loc astăzi. Și apoi gândurile mele au mers și mai departe. Mi-am zis: „Oare biserică din care face parte, își va pierde ea simplitatea, prima ei iubire, și va apuca pe același drum pe care au apucat marile biserici populare ale lumii din jurul nostru?“

Izrail din vechime

E trist, dar aceasta a fost experiența altor mișcări religioase din veacurile trecute. Aceasta a fost experiența poporului Izrail de pe vremuri. După moartea lui Iosua, avem această mărturie tristă: „Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul vieții bătrânilor cari au trăit după Iosua și cari văzuseră toate lucrurile mari, pe cari le făcuse Domnul pentru Izrail... Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s'a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Izrail... Au părăsit pe Domnul și au slujit pe Baal și Astarteelor“. Jud. 2, 7—13.

Domnul, în îndurarea Sa nemărginită, n'a părăsit pe poporul Său. Prin judecători, prin profeți, prin alți conducători credincioși, El a chemat pe Izrail înapoi la credința părinților lor. Dar mereu și mereu ei s'au depărtat de El.

Pierderea iubirei celei dintâi

Domnul Isus înființă o biserică comparativ curată. Primii credincioși au suferit multe persecuții, și aceasta a făcut ca ei să se apropie și mai mult de Domnul. Dar de abia trecură la odihnă primii ucenici și se ridică o nouă generație, care nu cunoștea pe Domnul. Ei au pierdut cea dintâi iubire. Ei ajunseră să fie absorbiți de grijile și plăcerile acestei vieți, și pierdură din inimile lor spiritul și puterea Evangheliei.

Pun iarăși întrebarea: Oare biserică Adventiștilor de Ziua Șaptea va apuca pe același drum pe care au apucat și aceste mișcări religioase în vremurile trecute? Fac ca întrebarea aceasta să fie și mai personală: Voiu face eu aceasta? Oare voiu pierde eu din inimă simplitatea de credință, cea dintâi iubire a mea pentru Domnul, și voiu deveni eu nepăsător și trândav? Oare tu așa vei face? Dumnezeu chiamă dintre neamuri un popor care să-L întâmpine la venirea Sa. Biserica va triumfa. Dar se pune întrebarea: Cine vor fi membrii acelei biserici în ziua triumfului? Vor fi în numărul acela și cei cari citesc aceste cuvinte? sau vor cădea pe cale și alții le vor lua locul?

Chiar înainte de moartea sa, Moise dădu izrailiților acest îndemn credincios: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeuul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii, și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui“. Deut. 8, 2.

Izrail nu luă aminte la această avertizare. Lucrurile vremelnice și plăcerile ajunseră mai de preț în ochii lor decât realitățile veșnice. Onoarea oamenilor, poziția lumească, iubirea de bani, grijile vieții, legăturile sociale cu vecinii lor păgâni, inlesnirile vieții, mâncarea și băutura, veselie și petrecerile au izgonit pe Dumnezeu din conștiința lor. În belșugul lor, ei au pierdut pe Dumnezeu. „Iuda și Izrail erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se veseleau“. 1 Regi 4, 20. Ei au uitat calea pe care Cerul îi condusese, au uitat izvorul binecuvântărilor lor, și ca urmare s'au îndepărtat dela închinarea la adevăratul Dumnezeu și s'au închinat zeităților păgâne.

Siguranța noastră

Un îndemn asemănător ne-a fost trimis și nouă. Prin serva Domnului ne este trimis acest cuvânt solemn: „Revăzând istoria noastră trecu-

tă, după ce am trecut peste orice treaptă de progres până la starea noastră actuală, pot spune: Domnul să fie mărit! Când văd ce a făcut Dumnezeu, sunt plină de uimire și de încredere în Isus Hristos ca conducător. Noi n'avem să ne temem de nimic în ce privește viitorul, în afară de cazul că vom uita calea pe care Dumnezeu ne-a condus și învățătura Sa din trecut". — „Life Sketches“ p. 196.

Vom uita noi calea pe care Dumnezeu a condus Biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea — calea de credință simplă, de consacrare, de umilă devoțiune, de sacrificiu, de despărțire de lume? Spiritul profeției ne îndeamnă să ne aducem aminte. Suntem fericiți să credem că o mare mulțime — să nădăjduim că marea majoritate — își aduc aminte. Dumnezeu recunoaște mii de credincioși sinceri în multe țări, cari nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, nici n'au părăsit ascultarea lor de Dumnezeul lui Ilie.

Dar, o spunem cu mahnire, sunt unii — mulți sunt membri — cari uită. Ei și-au întors spatele spre Canaan și merg spre Egipt. Cum vedem noi aceasta? Se vede foarte bine din planurile și scopurile lor, din iubirea lor de bani, din vorbirea și purtarea lor, din îmbrăcămintea și dieta lor, din prietenii lumești, din goana lor după plăceri, din neglijarea rugăciunii în cămăruță și în familie și din neglijarea studiului Cuvântului, din lipsa lor din casa lui Dumnezeu, din călcarea Sabatului. Ei îngăduie ca grijile și plăcerile vieții să umbrească nădejdea lor după cer. Ei zic în inimile lor — și își exprimă necredința prin faptele lor —: „Stăpânul meu zăbovește să vină“. Aceste influențe pustiitoare constituie primejdiile zilelor din urmă.

O, fie ca, în această oră solemnă, cei cari urmează pe Domnul în felul acesta, să-și dea seama de starea lor pierdută și ruinată, și atâta timp cât ușa harului mai stă încă deschisă, să reinnoiască legământul lor de credincioșie față de Dumnezeu.

Săptămâna aceasta de Rugăciune este pusă de o parte ca un timp deosebit pentru a căuta binecuvântarea lui Dumnezeu. N'ar fi oare de folos ca în această primă adunare să medităm la legătura noastră personală cu Dumnezeu? Să luăm seama la propria noastră experiență? Să vedem în ce am putea fi despărțiți de El? și măsurile pe cari trebuie să le luăm pentru a putea obține ajutor și binecuvântare deosebită? Pentru a putea face aceasta, permiteți-mi să pun o serie de întrebări foarte personale. Vă asigur că punându-vă dvs aceste întrebări, mi le pun și mie personal, pentru că noi toți avem nevoie de o mai adâncă și mai deplină experiență în harul mântuitor al lui Hristos și în puterea Sa păstrătoare.

Cercetarea inimilor noastre

Ți-ai mărturisit orice păcat cunoscut, și crezi că Dumnezeu te-a iertat în numele lui Hristos și te-a primit ca fiu al Său? Păstrezi o comuniune zilnică cu Dumnezeu prin studiul Bibliei și prin rugăciune în cămăruța ta? Strânghi tu pe cei iubiți ai tăi la rugăciune în jurul altarului familiei? Cauți tu darul Spiritului Sfânt pentru călăuzire divină și pentru a fi pregătit pentru lucrare? Incerci să aduci și pe alții la Hristos? Ești tu un misionar în casa ta, în Comunitatea ta și între vecinii tăi?

S'a spus pe drept cuvânt că dovada religiei cuiva este viața pe care o trăiește în casa sa. Aci, închis între patru pereți, el se poartă după îndemnul inimii sale. Ești tu creștin în casa ta? Soția ta, soful tău, copiii tăi, părinții tăi, vecinii tăi, au credință în religia ta?

Putem foarte bine să punem la încercare experiența noastră creștină prin ceea ce unii socotesc pe nedrept lucrurile mici ale vieții. Nutrești tu în inima ta invidie, gelozie, răutate, împotriva altora? Ne dedăm noi la bârfeală și la conversații ușuratică și fără importanță? Suntem noi cinstiți în afacerile noastre? Lăsăm noi ca grijile vieții să scoată pe Isus din inimile noastre? Am pierdut noi cea dintâi iubire a noastră, zelul și consacrarea noastră dela început?

Noi suntem puși la două încercări, și anume în ce privește venitul nostru în bani și în ce privește ținerea Sabatului. Dăm noi lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine în privința aceasta? Ești tu credincios în aducerea zecimii? Aduci cu toată inima darurile tale de bună iubire? Cum observi tu Sabatul? Este el o zi de vorbărie ușuratică, sau de vizite sociale, de plimbări de plăcere, sau este o zi de rugăciune, de meditație și de studiere a Bibliei și a subiectelor religioase, o zi de vizitare a bolnavilor, de lucrare spirituală pentru alții? Sfințești tu ziua aceasta așa cum ai face dacă Hristos ar trăi în casa ta?

Chemăt din Egipt

Când Izrail se pregătea să iasă din Egipt, Moise spunea lui Faraon: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri“. În acest nobil răspuns este o învățătură pentru noi. Luăm noi aminte la instrucțiunea care ne-a fost dată prin Spiritul profeției de a da pe copiii noștri în școlile noastre? Domnul ne-a chemat să ieșim la lumina adevărului Său. Vom lăsa noi pe copiii noștri să se adape din învățăturile înșelătoare și în tovărășiile lumești?

Unii dintre tinerii și tinerele noastre se căsătoresc cu necredincioși, și în felul acesta se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel de legături sunt cursele iscusite ale vrăjmașului. Incurajați

voi ca părinți pe fiii și fiicele voastre să contracteze astfel de legături? Dacă așa stau lucrurile, mare este răspunderea voastră. Și răspunderea aceasta va fi și mai gravă în ziua judecării.

Vieața noastră socială este totdeauna un termometru al experienței noastre creștine. Pare un lucru nebunesc ca judeca, care își dă seama că trăiește în ceasul judecării lui Dumnezeu, să meargă la teatru, la cinematograful sau la petreceri lumești. Nici nu vor ține unii ca aceștia în casele lor adunări de un așa caracter, încât să se rușineze să invite pe Isus ca oaspete al lor dacă ar fi pe pământ, așa cum a fost acum două mii de ani. Și în timp ce ne abținem de a merge în locurile de plăceri lumești, să fim cu luare aminte ca nu cumva să aducem spiritul teatrului în casele noastre pe calea undelor, prin radio.

Vieața noastră creștină depinde de îmbrăcăminte și de hrana pe care o mâncăm. Apostolul zice: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. 1 Cor. 10, 31. Recunoscând că trupul său este templul Duhului Sfânt, urmașul lui Hristos va căuta în chip conștiincios să hrănească și să îmbrace corpul său în așa fel, încât să onoreze și să proslăvească pe Dumnezeu, înfățișându-l „ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”.

Fiind împresurați de rătăcirii înșelătoare, de glasuri cari răsună din orice parte, zicând: „Aceasta este calea, urmează-mi”, credinciosul advent trebuie să cunoască de aproape învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu, și în felul acesta să fie în stare să reziste acestor influențe înșelătoare și să fie pregătit să dea mărturie de temenicia nădejdei care este în inima lui. Nouă ne-a fost încredințată o solie evanghelică pentru orice neam, seminție, limbă și popor. Noi putem să vestim această solie numai dacă ținem departe de inimile noastre orice simțământ de ură de rasă, neam sau clasă.

Și, în sfârșit, acela care caută să se pregătească pentru a putea fi preschimbă, ca să se poată înfățișa fără pată și fără sbârcitură când cazul său este adus înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, va căuta să fie și cu inima aceea ce se arată a fi pe dinafară. El nu va păstra în inimă niciun păcat ascuns.

Gândindu-te la aceste întrebări vitale și importante, simți că ai dat greș, că ești despărțit de Hristos, că urmezi pe Domnul de departe? Dacă așa stau lucrurile, fie ca ziua sau ceasul acesta să fie un timp de sinceră pocăință. Consacră-te din nou lui Isus. Mărturisește-I păcatul. Dacă este nevoie, mărturisește altora ceea ce le-ai greșit, soției, soțului, copiilor, părinților, fraților tăi, surorilor tale, vecinilor tăi. Mărturisirea ta să fie cunoscută de toți aceia cari cunosc păcatul tău. „Apropiată-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi”.

De ce am dat greș

Am dat greș până în prezent fie pentru că n'am făcut o deplină predare, o completă consacrare, sau am retras de pe altar aceea ce pusem acolo. Fără să ia seama la înfrângerile noastre, Isus ne invită să ne întoarcem la El. Dacă vom primi invitația Sa, El ne va da putere de a birui. El ne va atribui propria Sa îndreptățire ca să acopere trecutul nostru, și vieața Sa în noi să ne ferească de a mai cădea iarăși în păcat.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1, 9. Prin această curățire se va săvârși în noi o schimbare, o transformare, o nouă creațiune. „Zice Domnul: Voiu pune legile Mele în mintea lor și le voiu scrie în inimile lor; . . . Pentru că le voiu ierta nelegiuirile, și nu-Mi voiu mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”. Ebr. 8, 10, 12. Atunci vom fi în stare să zicem cu cuvintele psalmistului: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea”. Vom căpăta biruință asupra oricărui păcat și asupra oricărei încercări, și vom fi în stare să exclamăm împreună cu apostolul Pavel: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. 1 Cor. 15, 57.

Spiritul lui Hristos, păstrat în inimă, va da naștere în inima celui credincios la iubire pentru dreptate și la ură împotriva nelegiuirii. Cităm din scrierile Spiritului profeției: „Când un om se întoarce la Dumnezeu, un nou gust moral ia naștere în el și el iubește lucrurile pe cari le iubește Dumnezeu”. — Review and Herald, 21 Iunie, 1892. „Când suntem îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos, nu vom mai avea niciun gust pentru păcat, pentru că Hristos va lucra în noi. Se poate întâmpla să facem greșeli, dar vom urî păcatul care a provocat suferințele Fiului lui Dumnezeu”. — Review and Herald, 18 Martie, 1890.

Studiul Bibliei și rugăciunea

Cum putem căpăta această experiență? Biblia conține „făgăduințe nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”. 2 Petru 1, 4. La această făgăduință prețioasă putem adăuga acest comentariu dat de sora E. G. White:

„Cuvântul distruge natura firească, pământescă, și dă o nouă vieață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine la suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce în ucenic; ei devin o făptură nouă. Iubirea ia locul urii, și inima primește asemănarea dumnezeiască. . . . Aceasta în-

semnează a mânca pâinea care se pogoară din cer". — „Hristos, Lumina lumii”, p. 391. „Acela care prin credință primește cuvântul, primește însăși viața și caracterul lui Dumnezeu”. — „Parabolele”, p. 38.

Biruința va fi câștigată prin rugăciune. Primim aceste îndemnuri: „Oamenii trebuie să se roage necurmat și să nu se lase”; „rugați-vă neîncetat”. Serva Domnului ne spune: „În timp ce suntem ocupați cu munca noastră zilnică, trebuie să ne înălțăm sufletul spre ceruri în rugăciune. Aceste cereri tăcute se înalță ca și tămâia înaintea tronului harului; și planurile vrăjmașului sunt zădărnice... Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc de har nu poate lua locul ei, și totuși sănătatea sufletului să fie păstrată”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 254, 255. „Când sufletul are obiceiul de a convorbi cu Dumnezeu, puterea celui rău este sfărâmată”. — Review and Herald”, 3 Decembrie, 1889.

Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu ca să scăpați din voi vase de cinstă și demne de slujba Să. Incheind, apelez la voi cu următoarele cuvinte din Spiritul profeției:

Izbăvirea voastră se apropie

„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. Luca 21, 18.

Isus a fost Acela care a rostit aceste vorbe ca răspuns la o întrebare pusă de ucenicii Săi cu privire la distrugerea Ierusalimului și la sfârșitul lumii. Nimeni altul nu era în măsură să dea un răspuns mai pe înțeles sau cu o viziune profetică mai clară, pentru că El era Răscumpărătorul, a cărui apropiată venire în slavă va pune capăt lumii acesteia cu păcatele și durerile ei, și a cărui putere răscumpărătoare a fost făcută cu puțință prin viața Sa fără de păcat, prin moartea Sa ispășitoare și prin învierea Sa din mormânt.

Nevoia răscumpărării a luat naștere din cauza tragediei păcatului, prin care Adam, creat după chipul lui Dumnezeu, — și totuși în același timp pus la încercare — a cedat ispititorului, și s'a vândut pentru nimica aceluia care era ucigaș dela început, și astfel s'a despărțit de Dumnezeu și a devenit supus morții.

Hristos Se oferă să răscumpere pe om

Creând pe om ca să locuiască pământul, Hristos, Fiul, încheie chiar de atunci un legământ cu Tatăl prin care, dacă omul avea să cadă

„Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu, spre a putea fi goști de eul personal, goști de invidie, de gelozie, de bănueli rele, de ceartă și de orice ar desonora pe Dumnezeu. Astăzi trebuie să aveți vasul curățit spre a fi gata pentru roua cerească, gata pentru picurii ploii târzii; pentru că ploaia târzie va veni și binecuvântarea lui Dumnezeu va umple orice suflet, care este curățit de orice mângitură. Este lucrarea noastră astăzi ca să ne predăm sufletele lui Hristos, ca să putem fi pregătiți pentru vremea reînviării dela fața Domnului — pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfânt”. — Review and Herald”, 22 Martie, 1892.

Aceasta este cea mai importantă lucrare a noastră pentru zilele acestea; „astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. Ebr. 3, 15. Dece Bunul Dumnezeu ca în această primă oră din Săptămâna de Rugăciune, oricine să poată răspunde acestui serios apel la consacrare. Aceasta ne va pregăti pentru o mai mare plinătate de binecuvântare în adunările pe cari le vom mai avea în această Săptămână.

În păcat, Hristos Fiul avea să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru păcătos, astfel împăcându-l iarăși cu Dumnezeu și dând asigurarea mântuirii veșnice fiecăruia și tuturor aceluia cari vor fi gata să primească măsura aceasta. Când a venit Domnul Isus pe pământ, în timpul lucrării Sale, El zicea: „Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Mat. 20, 28.

Singurul Său scop pentru care a părăsit prezența Tatălui Său a fost ca omul, despărțit de Dumnezeu prin păcat, ca urmare a propriei sale alegeri conștiente, vândut diavolului și făcut supus morții eterne, să poată fi răscumpărat, pus din nou în legătură cu Dumnezeu, și în cele din urmă să i se dea dreptul la pomul vieții și la nemurire.

Acest plan de răscumpărare a fost dovedit ca posibil și plin de succes pe Calvar, unde Isus, după ce a trăit o viață fără de păcat, și-a vărsat prețiosul Său sânge, a murit, și după aceea a înviat din mormânt ca biruitoare asupra morții, spre a fi Mântuitor și Răscumpărător. Prețul pentru răscumpărarea omului a fost plătit aci în totul, și toți cei cari vor primi darul Său au asigurarea mântuirii prin Hristos, în care „avem răscumpărarea prin sângele Lui”. Efes. 1, 7. „Și

voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare". 1 Cor. 1, 30.

Cu privire la neamul omenesc cetim: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Rom. 3, 10, 23. „Plata păcatului este moartea". Rom. 6, 23. Aceste categorice declarații arată în chip lămurit că noi toți avem nevoie de lucrarea planului de mântuire în ajutorul nostru, dacă vrem să câștigăm viața veșnică.

Știința tuturor științelor

Dându-ne seama de nevoia noastră, noi trebuie să înțelegem planul și să aplicăm întocmai prevederile sale. Răscumpărarea este o știință. Ni se spune că „știința mântuirii este știința tuturor științelor; știința aceasta este studiul îngerilor și al tuturor spiritelor din lumile cari n'au păcătuit; știința care preocupă atențiunea Domnului și Mântuitorului nostru; știința care pătrunde în planul făurit în mintea Celui Infinit, ținută ascunsă timp de veacuri; știința care va forma studiul mântuiților lui Dumnezeu în cursul veacurilor nesfârșite. Acesta este studiul cel mai înalt cu care oamenii pot să se ocupe. Acesta, mai bine decât orice alt studiu, va da vigoare minții și va înălța sufletul". — „Educație", pp. 121, 122.

Planul răscumpărării încheiat la a doua venire a lui Hristos

Fiind de o așa mare valoare și importanță, facem bine dacă medităm la planul acesta și îl punem în aplicare pentru ca să ne putem împărtăși de roadele lui, cari vor fi ale noastre în toată plinătatea la a doua venire a lui Hristos. Abia la a doua venire a Sa se va descoperi măsura deplină a binecuvântării acestui plan. Pe Calvar, Isus a plătit prețul esențial pentru răscumpărarea noastră. Noi nu putem decât să ne facem o idee despre suficiența acestui mare sacrificiu și să pășim în experiența de a fi răscumpești, la venirea lui Isus, când Se va arăta să răsplătească pe aceia pe cari El i-a răscumpești deja cu sângele Său. Evenimentul culminant al răscumpeștii va avea loc la a doua venire a Domnului nostru.

El dorește venirea zilei aceleia, pentru că în rugăciunea Sa, raportată în Ioan 17, El zice: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu". Vers. 24.

Ei pot să fie „împreună cu" El numai atunci când va veni ca să deschidă mormintele acelor cari au adormit în El și să schimbe pe dreptii cari se vor afla în viață, pentru ca toți „atât cei în-

viați cât și cei schimbați, să-L poată întâmpina în nori și să fie veșnic cu El, Răscumpeștorul lor.

Cât de mult ar trebui să dorim și noi după răscumpeșterea noastră! Când Ioan, Văzătorul, privi slava împărăției lui Dumnezeu, văzând ceteata cu temelii ei din pietre prețioase, cu zidurile ei de iaspis, cu porțile-i de mărgăritare și cu străzile de aur, cu oștile ei îngerești, cu râul de viață care curge prin mijlocul ei și cu pomul vieții încărcat cu roadele lui mărețe, cu tronul lui Dumnezeu și al Mielului, cu locuitorii ei având numele lui Dumnezeu pe frunțile lor, cu lumina care se revarsă dela tronul lui Dumnezeu, fără lacrimi, fără durere, neșazuri sau moarte, cât de firesc ni se pare strigătul lui: „Vino, Doamne Isuse!"

Nu este nimic în lumea aceasta ce ar putea egala în vreun fel bucuria nespusă a revenirii lui Isus, și așa îl auzim zicând în profetia citată pe scurt la începutul acestei prelegeri: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie". Atitudinea de a privi în sus și de a ridica capetele este o dovadă de încredere și biruință.

Nu este un alt subiect așa de accentuat în Scriptură ca subiectul celei de a doua veniri a lui Hristos, care unește restatornicirea veșnică a pământului înnoit, cu sfinții Celui Prea Înalt.

Această venire a lui Isus, această încheiere a planului răscumpeșterii, poartă numele de „fericita nădejde", „arătarea glorioasă". De-a-lungul veacurilor, servii credincioși ai lui Dumnezeu au profetizat despre ea și au dorit din toată inima s'o vadă.

Enoh, al șaptelea patriarh dela Adam, a vorbit despre ea. Iuda citează cuvintele sale: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi". Vers. 14. Iov se bucura când zicea: „Dar știu că Răscumpeștorul meu trăiește, și că Se va ridica la urmă pe pământ... și... voi vedea totuși pe Dumnezeu". Iov 19, 25.

David vedea nădejdea sa când profetiza: „Dumnezeul nostru vine și nu tacé... Strângeți-mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă". Ps. 50, 3—7.

Isaia, Ieremia, Ezechiel și alți profeti, cu toții într'un glas își exprimă nădejdea în venirea Sa, în timp ce scriitorii Noului Testament se bucurau de cunoștința arătării Sale. Martin Luther zicea: „Nădăjduesc din tot sufletul că în mijlocul acestor frământări de pe pământ, Domnul Isus să grăbească ziua venirii Sale".

John Wesley credea în adevărul acesta. Iată ce zicea el în comentariile sale asupra ultimelor versete din Apocalips: „Spiritul înfierii în biserică din inima fiecărui credincios adevărat zice cu arzătoare dorință și așteptare: Vino și împlinește toate cuvintele proorociei acesteia".

Richard Baxter, în rugăciunea sa, zicea: „Grăbește, O Mântuitorul meu, ziua revenirii Tale!” Cu ce bucurie nespūsă a umplut adevărul acesta inimile credincioșilor din 1843 și 1844. Despre vremea aceasta cetim: „Tot felul de oameni se îngrămădeau la adunările advente. Bogați și săraci, de sus și de jos, doreau, din diferite motive, să audă învățătura despre a doua venire . . . Uneori cel care vorbea era lipsit de calități intelectuale; dar Spiritul lui Dumnezeu dădea putere adevărului Său . . . Când dovezile celei de a doua veniri a lui Hristos erau repetate, mulțimi mari ascultau în adâncă tăcere cuvintele solemne. Cerul și pământul părea că se apropie unul de altul. Puterea lui Dumnezeu se simțea asupra bătrânilor și tinerilor și asupra celor de vârstă mijlocie. Oamenii se întorceau pe la casele lor cu laude pe buzele lor și fericitul cânt răsuna prin aerul liniștit al nopții”. — „Marea Luptă”, pp. 369. 370.

Evenimente cari vestesc apropiata venire a lui Isus

Noi cei cari trăim astăzi ne aflăm aproape cu un veac mai aproape de venirea Domnului, decât acei credincioși cari la 1843 tresăltau de bucurie la gândul că Domnul vine în curând. Unde ne găsim noi în ce privește legătura noastră personală și atitudinea noastră față de venirea Lui, care acum este așa de aproape? Răspund inimile noastre într'un strigăt fericit: „Vino, Doamne Isuse”, la făgăduința Sa, „Iată, Eu vin curând?” Sau zicem și noi: „Stăpânul meu zăbovește să vină?” Intrebarea aceasta este cu totul demnă de o serioasă și personală atenție.

Lucruri cari se văd pe pământ

Isus amintea despre niște lucruri cari se vor vedea, apoi zicea că după ce vom fi văzut „aceste lucruri”, trebuie „să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. Cari sunt unele din aceste lucruri, cari atunci când vor fi văzute, vor face pe ucenici să privească în sus și să-și ridice capetele? Vom nota pe scurt numai câteva.

„Neam se va scula împotriva altui neam, și împărăție împotriva altei împărății”. Luca 21, 10.

În timpul ultimilor douăzeci și cinci de ani, lumea a fost martoră la cel mai cumplit războiu al ei, în care milioane de oameni au coborât în mormintele lor prea de timpuriu, orașe au fost distruse și regiuni întregi pustiite. Vapoare s'au dus în fundul mărilor și mii de corăbii s'au scufundat.

Când scriu articolul acesta, nu mai puțin de treizeci de milioane de oameni înarmați se află într'un nou războiu, și încă odată nimicirea și

moartea pustiesc diferitele țări, atât în Apus cât și în Răsărit. Vedem „aceste lucruri”.

„Pe alocurea vor fi mari cutremure de pământ”. Vers. 11. În cursul ultimilor douăzeci și cinci de ani, cel puțin patru cutremure catastrofale au fost notate, când zeci de mii de suflete au fost șterse de pe fața pământului printr'o moarte fulgerătoare. În China de Apus, prin 1920, mii au murit în urma unui cutremur care a sguđuit o mare parte din continentul asiatic. În 1923, Japonia a pierdut mii din locuitorii ei într'un cutremur care a distrus în cea mai mare măsură orașele Yokohama și Tokio.

În Ianuarie, 1939, Chile a pierdut într'un cutremur catastrofal nu mai puțin de treizeci de mii de vieți în timp de șase minute. Către sfârșitul anului 1939, ziarele ne aduceau știrea că Turcia a suferit pierderea a patruzeci de mii de vieți, din cauza cutremurelor și inundațiilor. Am văzut „aceste lucruri”.

Și va fi „foamete”. În Rusia, în ultimii doisprezece ani, a bătuit cea mai mare foamete ce s'a văzut vreodată. Milioane de oameni au coborât în mormânt. Compromiterea recoltei și alte cauze, au contribuit la această tragedie fără seamn. De asemenea în China, în ultimii ani, au pierit mulți din pricina foametei și a inundațiilor, iar în alte țări s'a simțit o mare lipsă de alimente.

Și vor fi „ciumi”. Anul 1918 a fost caracterizat de oamenii din toate țările ca fiind anul marei gripe epidemice. În câteva luni, mai bine de zece milioane de oameni au pierit. Puține țări au rămas cari să nu contribuie la acest apel înspăimântător al morții, pentru că molima aceasta a cutreerat pământul, ca nicio altă ciumă pomenită în istoria omenirii.

Războaie, cutremure, foamete, ciumă — fără precedent în istoria omenirii, toate s'au întâmplat în cuprinsul ultimilor douăzeci și cinci de ani. Noi am văzut „aceste lucruri”. Noi cari trăim în aceste zile, „să ne uităm în sus și să ridicăm capetele noastre, pentru că răscumpărarea noastră se apropie”.

Lucruri văzute în cer

Apoi Isus a vorbit despre „semne în soare și în lună”. Luca 21, 25. Ziua de 19 Mai, 1780, a fost însemnată printr'o întâmplare neobișnuită pe cer, când, pentru nicio cauză aparentă, soarele s'a întunecat complet, în chip misterios. Acest întunecare a acoperit Statele Noii Anglii și părți din Canada. S'a scris mult despre acest „fenomen misterios”, care a dat naștere la panică și alarmă în multe centre, și era privit de oamenii înspăimântați ca fiind ziua judecării.

Noaptea de 19 Mai, 1780, a fost tot așa de misterios întunecată ca și ziua dinaintea ei. Luna era aproape plină și totuși cetim: „Intunecimea

noptii nu a fost mai puțin neobișnuită și înspăimântătoare decât aceea a zilei; cu toate că era aproape lună plină, nu se distingea niciun obiect decât numai cu ajutorul unei lumini artificiale, care văzută din casele învecinate și alte locuri îndepărtate, apărea ca și cum ar fi fost printr'un fel de întunecime egipteană, care părea aproape de nepătruns razelor". — *Independēt Chronicle*, Boston, 8 Iunie, 1780.

„Vor fi semne... în stele". În Noembrie, 1833 avu loc al treilea fenomen ceresc remarcabil, care a fost văzut în Statele Unite, în Canada, Mexic și Indiile de Apus. S'a scris mult și despre priveștiștea aceasta. Un scriitor, comentând această misterioasă și măreață priveștiște, zice: „Stelele cădeau cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic". Aci este exactitatea profetului, Stelele căzătoare nu veneau ca și când ar fi fost smochine scuturate din mai mulți pomi, ci numai dintr'unul... Ele erau aruncate ca și smochinele verzi, cari la început refuză să se desprindă de ramură". — *New York Journal of Commerce*, vol. 8, 14 Noembrie, 1833.

Mare strâmtorare printre neamuri

„Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă... oamenii își vor da sufletul de groază". Luca 21, 25, 26. Aproape zilnic auzim de strâmtorări naționale provocate de lucruri înspăimântătoare cari au loc acum în multe țări, și stările de lucruri nu se îmbunătățesc cu niciun chip în anii cari trec. Ziarul *New York Times* din 2 Iulie, 1939, zice: „Săptămâna trecută, aniversarea semnării Tratatului dela Versailles a trecut aproape neobservată. Lumea era prea necăjită de perspectivele unui alt războiu, ca să se mai gândească la cel trecut".

Un scriitor, în publicația *Christian Century* (Secolul Creștin), din 5 Iulie 1939, zice: „O lume a fost distrusă spre a nu se mai reface niciodată. Siguranța a dispărut din viața omenească. Stâlpii societății s'au sfărâmat sau prezintă crăpături îngrozitoare. Nu mai este nicio pace".

H. G. Wells din Anglia zice: „Pentru mine, ca s'o spun limpede, este ca și cum aș vedea o cortină întunecoasă căzând neconținut, cută după cută peste un spectacol strălucitor de nădejde, cu care a început veacul acesta. Nu văd prin ce mijloace potrivite s'ar putea evita căderea ei".

Felton Sheen, în lucrarea sa „*The Prodigal World*" (Lumea rătăcită), la pag. 22, scrie: „Veacul nostru este ceea ce s'ar putea numi penumbra creștinismului, hotarul acela unde lumina dispăre și încep umbrele".

Astăzi, oamenii sunt înfricoșați și frământați ca nicicând mai înainte. Neamul omenesc privește prin întunecime fără să știe ceva despre

viitorul său, și gânditorul se întreabă și așteaptă, neștiind ce pot aduce lunile viitoare în aceste vremuri schimbătoare și importante.

Mai sunt și alte multe lucruri grozave de cari auzim în aceste zile în cari trăim. „In zilele din urmă" când „vor fi vremuri primejdioase", nu trebuie să se piardă din vedere declarațiile din Cuvântul lui Dumnezeu, cari vorbesc despre oameni „iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neimblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea". 2 Tim. 3, 2—5. Aceste stări de lucruri se văd astăzi mai mult ca oricând. Acestea sunt numai unele din „aceste lucruri", cari trebuie să facă pe poporul lui Dumnezeu să privească sus și să ridice capetele, pentru că izbăvirea lor se apropie.

O dovadă deplină despre apropiata venire a lui Isus

Mai este oare nevoie de o altă dovadă că venirea lui Isus este aproape, este chiar la uși? Cei cari pretind a fi ucenici ai Săi și cari se află în sânul bisericii rămășiței, trebuie să fie orbi sau indiferenți dacă nu ajung să simtă seriozitatea evenimentelor în cari trăim. Fiecare urmaș al Domnului trebuie să ia aminte la cuvintele inspirate: „Știți în ce împrejurări ne aflăm; este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn... Să ne desbrăcăm dar de faptele întunerecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii... Imbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și să nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftel". Rom. 13, 11—14.

În mijlocul tuturor frământărilor cari împresoară de pretutindenți familia omenească, temerilor cari chinuesc inima omenească, desnădejdi care pare să umple sufletul omenesc, poporul lui Dumnezeu poate să stea plin de curaj, încrezător și cu bucurie, cu ochii îndreptați spre cer și cu capetele ridicate, știind că răscumpărarea lor se apropie.

Acestea sunt zile când trebuie să dăm pe față măsura sincerității noastre și trăinicia credinței noastre. Sunt vremuri când cu inimi deschise, cu vieți de ascultare și cu voințe supuse, trebuie să arătăm prezența Aceluia care este în stare să ne țină biruitori în ceasul încercării care va veni peste lumea întreagă.

Fiți gata!

Să luăm aminte la câteva făgăduințe, cari ne sunt trimise de Spiritul lui Dumnezeu:

„Suntem chiar la hotarul timpului strâmtoră-

rii și necazuri nebănuite ne stau în față... În timpul acesta — un timp de nelegiuire covârșitoare — o viață nouă, venind dela izvorul oricărei vieți, trebuie să ia în stăpânire pe toți aceia cari au iubirea dumnezeiască în inimă". — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. 2, pp. 35, 36.

„In viziuni de noapte mi s'au înfățișat scene despre o mare mișcare reformatoare în poporul lui Dumnezeu. Mulți preamăreau pe Dumnezeu. Bolnavi erau vindecați și alte minuni erau săvârșite. Un spirit de rugăciune se vedea... Inimi erau convinse prin puterea Spiritului Sfânt, și se da pe față un spirit de adevărată pocăință... Mari binecuvântări erau primite de adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulțumire și laudă, și părea a fi o reformatiune așa cum am văzut la 1844". — „Mărturii”, vol. 9, p. 126.

„Inainte de ultima revărsare a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va fi o așa redeșteptare a evlaviei dela început, cum nu s'a mai văzut din timpurile apostolice. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Săi". — „Marea Luptă”, p. 464.

„O, dacă noi ca popor ne-am smeri inimile înaintea lui Dumnezeu și am cere dela El revărsarea Duhului Sfânt! Dacă am veni la Domnul în umilință și cu sufletul zdrobit, El ar răspunde la cererile noastre, pentru că El zice că este mai binevoitor să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor. Atunci Hristos ar fi mărit, și în El am vedea truște toată plinătatea Dumnezeirii. Pentru că Hristos a spus despre Mângâietorul: „El Mă va pro-

slăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi". Acesta este lucrul cel mai principal pentru noi. Pentru că, viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu". — Review and Herald, 29 Noembrie, 1892.

Conștiința de apropiata venire în mărire a Domnului nostru, simțind că aceasta este o zi a ocaziei, se ridică întrebarea: Suntem noi fiecare în parte pregătiți pentru Domnul nostru când Se va arăta? Este ceva în viața noastră, care să nu fie dela El? Eul a fost adus pe crucea de pe Calvar? Am murit noi față de păcat, față de firea pământească și față de lume? Am fost noi răstigniți împreună cu Hristos, fiind botezați în moartea Lui... pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă? Rom. 6, 3, 4.

Acela care a plătit prețul răscumpărării Își va cere în curând proprietatea Sa cumpărată. Am primit noi aceea ce ni s'a oferit prin El? Murim noi în fiecare zi prin predare și trăim noi în fiecare zi prin primirea vieții Sale, care ne este împărtășită prin Duhul Sfânt, pregătindu-ne astfel pentru arătarea Sa pe norii cerului?

Bunul Dumnezeu să ne dea har ca să ne facem partea noastră în viețuirea zilnică, pentru ca atunci când Se va arăta să răscumpere pe poporul Său, „să avem îndrăzneală, și la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El". (1 Ioan 2, 28) aducându-ne aminte de cuvântul Său: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie".

Mari schimbări în Misiunile din insule

„Ascultați Cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: Cel ce a risipit pe Izrael îl va aduna, și-l va păzi, cum își păzește păstorul turma". Ier. 31, 10.

Aruncând o scurtă privire asupra întinderii soliei advente în lume, se pare că pe când ne apropiam de anul 1900, servei Domnului i s'a arătat în viziune, că trebuie să stăruiască în deosebi asupra nevoii pe care o are marele câmp al insulelor din sudul Pacificului, și să repete în fața fraților obligația pe care o avem, ca popor, de a ajuta la întinderea lucrării în acele ținuturi. Ar fi bine pentru noi, să amintim din nou unele din acele apeluri mișcătoare, așa cum au fost prezentate atunci și cum au fost deseori repetate:

„Acum, chiar acum e timpul să lucrăm pentru țările depărtate".

„Sunăți alarma în lungul și în latul pământului. Spuneți oamenilor, că ziua Domnului este aproape și vine cu grabă mare. Să nu rămână nimeni neavertizat. S'ar fi putut ca noi să fi fost lăsați în locul sărmanelor suflete ce se află în rățacire. Noi am primit mai mult decât alții și suntem datori să împărțim și semenilor noștri adevărul pe care l-am primit". — „Mărturii” vol. 6, pp. 18—22.

„Poporul lui Dumnezeu are o mare lucrare înainte-i, o lucrare ce trebuie continuu să se ridice la cea mai mare desvoltare. Sforțările noastre în lucrarea misionară trebuie să ajungă mult mai întinse". — Idem p. 23.

„Tot pământul trebuie să fie luminat de mărirea adevărului lui Dumnezeu. Lumina trebuie să fie dusă în toate țările, la toate popoarele". — Idem p. 24.

„Adevărul cuprins în prima, în a doua și în a treia solie îngerească trebuie să ajungă la orice neam, seminție, limbă și popor; el trebuie să lumineze întunerecul fiecărui continent, și să se întindă până în insulele mării”. — Idem p. 133.

„În Africa păgână, în țările catolice ale Europei și ale Americii de Sud, în China, în India, în insulele mării și în toate colțurile întunecate ale pământului, și-a rezervat Dumnezeu un firmament de aleși ai Săi, cari vor lumina în mijlocul întunerecului, arătând limpede puterea transformatoare a ascultării de legea Lui. Chiar și acum, aceștia se ridică din fiecare națiune, din fiecare limbă și popor; iar în ora celei mai adânci apostazii, când Satana va da atacul suprem pentru a face pe toți, mari și mici, bogați și săraci, robi și liberi, să primească, sub amenințarea cu moartea, semnul alegerii unei alte zile de odihnă, acești servi credincioși, fără vină și fără pată, fii ai lui Dumnezeu fără cusur vor străluci ca lumina în lume. Cu cât noaptea va fi mai neagră, cu atât mai strălucitoare va fi lumina lor”. — „Profeți și Regi” p. 189.

Ca toate celelalte faze ale mișcării advente, lucrarea noastră din sudul Oceanului Pacific a progresat frumos dela micul ei început până astăzi, când e o adevărată plăcere să contemplezi tăria și influența ei ce se întinde până de parte.

În anul 1902, în timp ce se afla în Australia, sora E. G. White a adresat conducătorilor lucrării noastre următoarele cuvinte:

„Lucrarea misionară în Australia și în Noua Zeelanda este încă la începutul ei, dar aceeași lucrare care a fost făcută în câmpurile interne trebuie să fie făcută în Australia, în Noua Zeelanda, în Africa, India, China și în insulele mării”. — „Schițe din viața”, p. 338.

În acel timp lucrarea noastră abia începuse în partea de răsărit a Oceanului Pacific de sud. Vaporul misionar „Pitcairn” procurat pentru această lucrare de către frații noștri din Statele Unite a debarcat misionari pe câteva insule, între cari și insula Pitcairn, unde întreaga populație a insulei a primit credința adventă. Dar în multe, chiar în cele mai multe insule ale Mărilor din Sud nu s'a făcut încă nimic. Astăzi totuși, ne bucurăm că putem raporta un mare număr de insule, în cari a pătruns solia, și unde lucrătorii noștri folosesc șasezeci sau șaptezeci de limbi și dialecte diferite, și unde au organizat 347 școli de Sabat cu un total de 14.498 membri.

Misionari pionieri în Pacificul de Sud

Probabil că nu există pe lume un alt câmp misionar mai romantic decât Pacificul. El posedă o frumusețe și un farmec natural, și chiar numele său e un cuvânt poetic și neobișnuit. După cum a spus cândva un scriitor: „Copiii din aceste

insule mici fusese fără indoială răi și vulgari, dar tocmai din cauză că ei sunt copii, găsim că e mai ușor să-i iertăm; și dovada lor de căință este un apel mișcător pentru noi”. Mai cetim:

„Evanghelizarea Pacificului a avut și o parte romantică. Istoria eforturilor pe cari le-au depus creștinii în aceste insule, a dat lumii unele dintre cele mai mișcătoare povestiri. Nume mari apar în minte numai la menționarea acestor ținuturi și șirul acestor nume este lung. Comparând cu alte popoare, evanghelizarea s'a făcut la aceste popoare mult mai repede. În unele insule, s'a putut vedea în câțiva ani o schimbare uimitoare, și credința creștină a fost prezentată aci sub o singură formă”.

A fost un mare privilegiu pentru mine ca timp de treizeci și trei de ani să trăiesc în locuri ce au devenit istorice prin moartea tragică a unora dintre acești bărbați și femei nobile, cari și-au dat viața în serviciul pentru acești locuitori ai insulelor și să primesc influența ce se simte dintr'o scurtă revedere a acelor zile întunecate și tragice. Printre aceștia putem numi bărbați cu caracter nobil, cum au fost John Williams, care împreună cu colegul său Harris a fost masacrat pe coastele neprietenoase din Erromanga, în Noile Hebride; au fost urmați apoi de domnul și doamna S. M. Gordon și apoi de fratele mai tânăr al domnului Gordon, care s'a oferit să le ia locul.

După cum s'a mai spus, „Nu există în Pacific un alt loc în care, pe de o parte să se dea pe față un așa de frumos succes, iar pe de altă parte să se ceară sacrificiul atâtor vieți, ca în aceste insule. Nu s'a întâmplat numai ca evangheliștii albi să fie uciși și mâncați, dar zeci de servi ai lui Hristos cu pielea neagră au trebuit să-și dea viața pentru El”.

Cel ce se oprește la grilajul de fier ce înconjoară mormântul credinciosului John Hunt din Fiji, care a murit rugându-se: „Dumnezeu să binecuvinteze insula Fiji, Dumnezeu să salveze pe păgânii din Fiji”, este adânc impresionat de spiritul de curaj și de sacrificiu de sine al acestui om al lui Dumnezeu. J. W. Burton scrie:

„Nu se poate vorbi complet despre evanghelizarea insulei Fiji fără a se aminti numele omului lui Dumnezeu, John Hunt. El a făcut o lucrare ce nu poate fi prețuită. El a trăit o viață sfântă, și influența caracterului lui a fost simțită chiar de triburile de barbari. El a tradus Biblia și această traducere este un monument al muncii și al gândirii și un bun model al dialectului fijian. Munca prea multă și lucrul neîncetat l-au consumat cu totul după zece ani de serviciu, și cosciugul ce i-a purtat rămășițele până la mormânt a purtat mișcătoarea inscripție: „În vârstă de treizeci și șase de ani. În cei zece ani, el a trăit o viață de desvoltare și de sacrificiu de

sine, și alții culeg astăzi roadele de pe câmpul pe care el a aruncat sămânța”.

Nu e ușor să câștigi suflete dintr'un popor sălbatic și plin de superstiții. Izolarea și batjocurile cărora ei sunt supuși atunci când o rup cu obiceiurile lor păgâne, sunt mai mult decât ar putea ei suporta. Totuși, pe măsură ce numărul lor crește și binefacerile unei vieți noi se dau pe față, mulți adoptă credința creștină, și în scurt timp, grupuri întregi sunt cu totul transformate. Aceasta s'a putut vedea în zilele când a apărut pentru prima dată creștinismul în Polinezia de Răsărit și în Fiji.

Printre primii noștri misionari

Aceeași schimbare minunată, și de fapt în mai mare măsură, s'a văzut în lucrarea noastră, în deosebi în insulele Solomon, atunci când Pastorul Jones (cit. Gions) împreună cu pușinii lui însoțitori, au început lucrarea acum vreo douăzeci și cinci de ani. În câteva luni sute de băștinași primitivi au părăsit toate vițiile păgânismului și au spus pe un ton hotărât: „Bete Uka” — „Am terminat cu toate”, atunci când s'au alăturat de „Lotu Vina Zuapa Rane” — „Comunitatea de Ziua Șaptea”. Aceleași rezultate însemnate s'au obținut și în timpul de față în alte diferite părți ale aceluși ținut. Acum câțva timp, pe când vizitam pe misionarii noștri din insulele Guadalcanal și Malaita, scriitorul acestor rânduri a văzut zeci de oameni cari în ultimii ani au părăsit închinarea la Satana, fermecele, fumatul tutunului, mâncarea alimentelor necurate, dansurile păgâne și obiceiurile imorale, identificându-se cu „Biserica cea curată”. Din interior vin astăzi chemări pentru trimeterea de învățători, cari să îndrume pe cei cari vor să părăsească întunerecul păgânismului și să vină la lumină. Din munți, dela înălțimi de 1.500 și 2.000 de metri ne vin chemări: „Treceți la noi și ajutați-ne!”

În Insulele Rennell a pătruns solia în mod minunat.

Din insula Rennell care se află la vreo 180 km de Guadalcanal, ne vin următoarele dela Pastorul A. L. Pascoe, conducătorul Misiunii din insula Solomon:

„Ați întrebat despre lucrarea din insula Rennell. Din cauza restricțiilor războiului, noi am fost împiedecați de a vizita acest loc, dar chiar în seara trecută am primit de acolo știri foarte bune. „Hygeia” (Vaporul medical guvernamental) s'a întors tocmai dintr'o călătorie făcută în insula Rennell, pentru inspecție medicală. Guso Pico (un medic băștinaș Adventist) a mers în această călătorie împreună cu medicul european și a făcut mult bine în timpul călătoriei. El mi-

povestit că atunci când îl vedeau oamenii, ei ziceau: „De unde vii? Din Batuna? (Școala noastră misionară și sediul misiunii). Când el le răspundea afirmativ, și le spunea că este Adventist de Ziua Șaptea, ei se grămădeau cu toții în jurul lui și-i strângeau mâna. Bărbați, femei și copii erau fericiți să poată vedea încă un alt Adventist. Ei aveau tot felul de întrebări, dar gândul care frământa mințile tuturor era: „Când vor veni oare misionarii noștri Adventiști de Ziua Șaptea ca să ne ajute?”

„În timpul zilei, Guso trata pe bolnavii lor, iar seara ei îi puneau tot felul de întrebări despre Biblie. Guso ne anunță acum, că ei sunt flămânzi după adevăr. Moa (unul dintre tinerii lor, care a petrecut câțva timp la școala noastră misionară) este apostolul trimis la acești oameni. Noi nu l-am numit în această slujbă, dar el a simțit chemarea dela Dumnezeu de a vesti adevărul, atât cât a putut cunoaște. Un mare număr dintre ei au primit totuși lumina ce le-a fost prezentată, au clădit case în cari să se roage lui Dumnezeu, au ținut regulat orele de rugăciune de dimineața și seara și păzesc Sabatul cât pot mai bine.

„Când Moa a organizat destul de bine lucrarea în insula Rennell, el a simțit chemarea dela Dumnezeu de a merge la păgânii din insula Bellona, la vreo treizeci de kilometri. El a început îndată să predice și să învețe pe oameni solia, atât cât o cunoștea și el. Oamenii au primit adevărul, și acum toți locuitorii insulei sunt adepți ai acestei solii. Ei așteaptă mai multă lumină”.

Aceasta este de sigur o altă împlinire a profeției lui Isaia, care a spus: „Ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui”.

„Voiu duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voiu povățui pe cărări neștiute de ei; voiu preface întunerecul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voiu face și nu-i voiu părăsi”. Isa. 42, 4. 16.

Schimbări în Noua Guinee

Nu numai în insulele Solomon, ci și în Noua Guinee s'au putut vedea aceste schimbări mari. În timp ce ședeam împreună cu fratele W. G. Turner în biroul conducătorului guvernamental de district, acum vreo cinci ani, acesta ne-a spus că schimbarea ce se constata la locuitorii din insulele Massau și Emira era prea puternică și venise prea repede, pentru ca oamenii să rămână și să stăruiască în noua lor viață. Părăsirea imediată a unor obiceiuri de o viață întreagă, în deosebi mestecarea în gură a plantei betlenut, folosirea tutunului, mâncarea de carne de porc, părăsirea de asemenea a obiceiurilor păgâne, s'a făcut ca o adevărată revoluție, care va avea ca urmare o reacție ce va influența în

rău asupra lucrării misiunii noastre. Bine înțeles, noi i-am spus că nu ne temem de asemenea urmări, ci așteptăm ca acești oameni să facă mari progrese în cele fizice, mintale și morale, ca urmare a primirii Evangheliei și a părăsirii vechilor lor obiceiuri.

Chiar acum am primit o scrisoare dela conducătorul misiunii noastre din Noua Guinee, în care ne spune:

„Mussau este un loc care lasă în uimire pe oamenii cărmuirii, cari nu pot înțelege cum de au părăsit acești oameni atât de repede căile lor, și nici cum de continuă acum în noua lor experiență. Nici noi nu putem explica aceasta în alt fel, decât ca o lucrare a Spiritului Sfânt. Este într'adevăr minunat.

„Satele sunt bine aranjate și de o curățenie exemplară. Casele de odihnă ale stăpânirii și locuințele învățătorilor, ocupă poziții foarte frumoase în unele sate. Grădinile sunt numeroase și cocotierii au fost plantați în toate satele. Intinsele terenuri de jocuri ies în evidență și sunt foarte bine întreținute. Localurile noastre de adunare sunt de asemenea încăpătoare, bine îngrijite și vizitate de un public numeros.

„La Adunarea Generală în deosebi au luat parte mulți oameni. Intregul program cu cântări, adunări ale copiilor, adunările de răspuns la diferite întrebări, orele speciale, adunările de consacrare, clasele de pregătire a candidaților pentru botez a fost executat în deplină ordine. Grupele de rugăciune începeau la răsăritul soarelui. Fiecare venea la adunare.

„Erau acolo unii, cari înainte de stabilirea Misiunii, fusese cunoscuți pentru vrăjitoriile și faptele lor rele. Acești oameni erau pe atunci ca un spin în coasta stăpânirii, căci erau totdeauna nesupuși și răsvrățiți, pricinuind lupte și turburări fără sfârșit. Unii dintre acești oameni au fost botezați. Ei povestesc mereu despre viața cea nouă pe care a adus-o în ei solia noastră. Bolile nu mai bântue acum satele lor pentru a decima populația. Unul dintre ei mi-a atras atenția asupra numărului mare de copii. El mi-a spus că înainte de venirea Misiunii, nu era așa, dar acum tot locul e plin de copii.

„În timp ce am stat acolo, am botezat patruzeci și doi de oameni. Aceștia erau toți bărbați și femei de vârstă matură, cari cu siguranță știau ce fac. Am ajuns acum la o mie de membri botezați în aceste ținuturi. Să mergem înainte cu curaj, pentru ca să ajungem și la a doua mie”.

Lumina pătrunde în Noile Hebride

Aci în insulele din Sud, contrastul dintre păgânismul decăzut și băștinașii cu adevărat convertiți este mai aparent decât în Noile Hebride și pe coasta din Maluka, unde lucrarea noastră a început acum vreo douăzeci de ani.

Imi amintesc foarte bine cuvintele unui membru al stăpânirii, pe care l-am întâlnit împreună cu soția mea, atunci când am sosit acolo în 1916. Acest domn, când ne-a văzut, ni s'a adresat pe un ton cam batjocoritor: „Încotro doriți să mergeți?” Când i-am spus că ne îndreptăm spre Atchin, pe coasta insulei Maluka, el ne-a spus: „Drum bun. Ar fi bine dacă ați reuși ca în timp de douăzeci de ani să mișcați pe acei oameni, căci ei produc stăpânirii mai multe turburări decât oricare alți băștinași din acele părți”.

Nu vom uita niciodată scenele de decădere omenească pe cari le-au văzut ochii noștri, atunci când am coborât pe coastă, cu toate că marii noștri pionieri, fratele și sora C. H. Parker, cari acum se odihnesc, lucrase acolo timp de aproape trei ani. Timp de câțiva ani după ce noi am început lucrarea, părea că acel zid al păgânismului nu se va dărâma niciodată. Dar, „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul”, s'a putut face aceasta. În însăși fortăreața Satanei s'a lucrat cea mai mare schimbare, pe care a văzut-o vreodată ochiul omenească.

În locul cu cele mai diabolice și mai destrăbălate ceremonii păgânești, a căror împlinire cere luni de zile; acolo unde domnea brutalitatea asupra femeilor păgâne, cari erau vândute și cumpărate ca sclave; și în locul acela cu sălbatici cu priviri animalice, se găsește astăzi o grupă de oameni cu totul schimbată. Cântecile păgâne destrăbălate, sunt înlocuite acum cu cântările Sionului, ce pornesc din inimi cu totul schimbate. Clopotul capelei a luat locul tobei păgâne, și acum oamenii se adună la rugăciune cu toții, bărbați, femei, băieți și fete. Teama și ura au fost înlocuite cu bucurie și veselie, cu serviciu făcut din toată inima și cu spirit de dragoste creștină. Oameni curat îmbrăcați, cu ochi mari, cu dinți albi, cu trupuri sănătoase și cu fața veselă, vă salută de pretutindeni atunci când vizitați acele ținuturi; și un număr întreg de tineri și tinere sunt angajați în lucrarea misionară. Ce bine descrie apostolul Pavel această stare în 2 Cor. 5, 17: „Căci dacă este cineva în Hristos Isus, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus, iată că toate lucrurile s'au făcut noi”.

Incheiere

Incheind această prelegere, nu putem face altceva, decât să repetăm cuvintele profetului, căci cu adevărat „aceasta e lucrarea Domnului, și ea e minunată în ochii noștri”. Sunt totuși multe locuri unde încă n'au pătruns vestitorii acestei „Evanghelii veșnice”, și răspunderea de a trimete secerători zace încă asupra noastră. În cartea „Faptele Apostolilor” cetim la pagina 109 următoarele sfaturi solemne:

„Pe întreg pământul, bărbați și femei înalță priviri rugătoare spre ceruri. Rugăciuni, lacrimi

și cereri pornesc din suflete cari doresc lumină, har și Spirit Sfânt. Mulți se găesc pe pragul împărăției și așteaptă numai să fie luați înăuntru”.

Bunul Dumnezeu să grăbească ziua când și aceștia să intre înăuntru staulului. Aceasta e rugăciunea noastră din toată inima.

Liberați providențiale

Din cauza păcatului, lumea noastră e plină de primejdii, greutăți și cercări. Omul e în primejdie pe uscat, pe apă și în aer. Ori unde ar trăi și pe ori unde ar umbla omul e expus continuu la nenumărate greutăți și pericole. Aceasta e tot atât de adevărat și pentru creștini ca și pentru oamenii din lume. Dumnezeu nu a făgăduit că cei cari vor primi pe Hristos ca Domnul și Stăpânul lor, nu vor mai fi expuși la primejdii și nu vor mai trece prin strămtorări, prin cercări și prin greutăți pe acest pământ. Din contră, Domnul a spus lămurit urmașilor Săi: „In lume veți avea necazuri”. Ioan 16, 33. Atâta timp cât blestemul păcatului continuă să stăpânească în lume, atât cel sfânt cât și cel păcătos vor trebui să guste din durerile și vaiurile pământului.

Trebuie să trecem prin oarecari suferințe și strămtorări, din cauza blestemului căzut asupra pământului ca urmare a păcătuirii lui Adam. Aducem însă multă amărăciune asupra-ne prin nepăsarea noastră, și adesea, din cauza păcatelor noastre, folosește Dumnezeu și varga, căci „Dumnezeu pedepsește pe cine iubeste”. Ebrei 12, 6. Dumnezeu trebuie să ne treacă de asemenea prin cuptorul suferințelor, pentru ca să desvolte caracterele noastre, și să ne pregătească pentru lucrarea pe care dorește ca noi s'o facem în lume, și pentru un loc în împărăția Sa. În epistola sa către Ebrei, apostolul Pavel spune că Isus „măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit”, și că El „a fost făcut desăvârșit prin suferință”. Dacă a fost nevoie ca Isus, Fiul lui Dumnezeu curat și fără păcat, să învețe ascultarea, și să ajungă la desăvârșire ca Urzitor al mântuirii noastre, prin suferință, cu cât mai mult va trebui să trecem prin aceasta noi, cei ruinați și întinați de păcat? După cum Isus a suferit pentru ca alții să trăiască, la fel și urmașii Săi trebuie să sufere pentru ca alții să fie salvați din păcat și moarte.

După cum sunt adevărate cele amintite în paragrafele precedente că cei cari sunt copii ai lui Dumnezeu trebuie să guste suferințele și durerile acestui pământ, la fel este de adevărat că Dumnezeu a făgăduit să fie cu ei în toate primejdiile și în toate experiențele grele. „Nu te teme”, zice Domnul, „căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”.

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și râurile nu te vor înneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde”. Isa. 41, 10; 43, 2. Ce mângâiere, ce asigurare binecuvântată, să știm că noi nu întâmpinăm singuri greutățile vieții, și nici nu trecem singuri prin cuptorul suferințelor! În orice oră, în fiecare clipă, în toate greutățile și necazurile, Isus este cu noi. Mântuitorul nu este lângă noi, numai pentru a potoli vânturile cari bat, și pentru a ne susține în cercările pe cari le îngăduie să vină asupra noastră, ci El este cu noi pentru ca să ne scape din primejdii văzute și nevăzute. „Ingerul Domnului”, zice Psalmistul, „tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Ps. 34, 7. Dacă ochii noștri ar fi deschiși, am vedea solii cerești în jurul nostru apărându-ne de mreșile celui rău și de planurile îngrozitoare făurite de Satana și de agenții săi pentru distrugerea noastră. Pentru că cea mai mare parte din aceste primejdii, de cari noi suntem zilnic apărați, sunt ascunse de ochii noștri, noi nu ne dăm seama de intervenția unei puteri divine în folosul nostru. Adesea însă, a trebuit ca noi să ne dăm seama că o mână nevăzută ne-a salvat în chip minunat de primejdii din cari noi nu ne-am fi putut salva singuri.

Salvări miraculoase

Biblia abundă în rapoarte despre salvări miraculoase săvârșite cu servii lui Dumnezeu în timpurile din vechime. Iată istoria mișcătoare a lui Iosif, care de tânăr a fost vândut în robie de frații săi invidioși, și a fost dus departe de casa tatălui său într-o țară străină, iar aci a fost aruncat în închisoare din cauză că a refuzat să-și violeze conștiința și să calce porunca lui Dumnezeu. Uitat și părăsit între zidurile închisorii, tânărul Iosif a încredințat cazul său în mâinile Dumnezeului părintelui său, care era și Dumnezeul său. Deși viitorul părea întunecat și fără speranță, el s'a încrezut în Domnul, și și-a împlinit cu credincioșie datoriile. Din celula închisorii, el a fost adus înaintea regelui care l-a îmbrăcat în veșmânt regal și l-a ridicat la cel mai înalt rang în regatul său. „L-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea”. Ps. 105, 21, 22.

La fel de interesantă și de mișcătoare este istoria lui Daniel. Ca și Iosif, el a fost un captiv într-o țară străină. Datorită statorniciei sale lângă principii, el a fost numit prim-ministru al Persiei, țară care pe acele timpuri cârmuia toată lumea. Oameni răi, cari-l urau din pricina religiei lui, au căutat să găsească vreo greșală în lucrările lui, pentru ca să-l înlăture din slujbă. Neputând descoperi vreo greșală sau lipsă în administrația lui, au umelit ca regele, care nu bănuia nimic, să iscălească un decret care a aruncat pe Daniel în groapa cu lei. A uitat însă Dumnezeu pe servul Său credincios? O, nu! Un înger l-a întovărășit în acea groapă pentru a închide gurile leilor flămânzi.

Tot atât de uimitoare și de minunată a fost liberarea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, cari, sub ocrotirea protectoare a Fiului lui Dumnezeu au umblat nevătămați și neatinși în mijlocul flăcărilor din cuptorul aprins, până ce regele, îmărmurit și speriat, i-a chemat să iasă afară; liberarea lui Petru, care, în noaptea dinainte de a fi fost executat, a fost trezit din somn în celula închisorii de către un înger luminos, care l-a liberat de lanțuri, și l-a condus, fără să fie observat de găzile romane, la un loc sigur; și liberarea apostolului Pavel, care iarăși a fost salvat în chip miraculos de tot felul de primejdii și de moarte.

Toți cei cari au citit istoria bisericii creștine, au putut descoperi că după cum Dumnezeu a lucrat de multe ori în chip minunat pentru a libera pe copiii Săi în timpurile biblice, la fel a descoperit El adesea de-a-lungul veacurilor, brațul Său puternic în sprijinul copiilor Săi credincioși cari s'au încrezut în El. Bisericii lui Dumnezeu nu i s'a îngăduit să meargă pe o cale presărată cu trandafiri. Adevărații urmași ai lui Hristos au fost adesea urțiți și persecutați. Lucrarea bisericii avea să înainteze în ciuda multor împotriviri amare. De multe ori poporul și cauza lui Dumnezeu au fost amenințate cu distrugerea. Dar de câte ori nu s'a întâmplat ca tocmai când se părea că dușmanul va triumfa, să intervină Dumnezeu și să aducă liberare!

Mințile noastre se îndreaptă îndată la Luther, marele reformator german. Cât de mișcate sunt inimile noastre când ne gândim la acest serv al Domnului care a apărut cu mult curaj cauza adevărului înaintea Dietei dela Worms! În fața sa, în acea adunare augustă, ședea un mare număr dintre cei mai mari demnitari ai bisericii și ai statului. Mulți dintre ei venise acolo hotărâți să aducă la tăcere pentru totdeauna pe reformator. Dumnezeu a oprit însă forțele celui rău, și Luther a părăsit Worms nevătămat. Curând după plecarea lui, împăratul Carol a dat un edict împotriva lui. În acest edict, Luther era denunțat ca fiind însuși Satana. Se dădea porunca să se ia măsuri pentru a se opri lucrarea lui.

Nimeni nu avea voie să-l găzduiască sau să-i dea hrană ori băutură. El trebuia să fie prins ori unde ar fi fost găsit, și predat autorităților. Scrierile lui trebuia să fie distruse, adepții lui aruncați în închisoare și proprietățile lor confiscate. Cu toții se pregăteau să curețe lumea de reformatorul pe care-l urau, și de scrierile lui. Dar din nou a intervenit Dumnezeu. În drumul lui spre casă, Luther a fost răpit de oameni trimiși de Frederick de Saxonia, a fost despărțit de însoțitorii săi, și condus printr-o mare pădure la castelul din Wartburg, o fortăreață izolată pe un munte. Din acest adăpost sigur, în timp ce dușmanii săi îl credeau mort, au început să curgă râuri de tractate și pamflete, cari au zguduit în curând întreaga Europă, și au ajutat la aducerea celei mai mari redeșteptări religioase, despre care s'a vorbit vreodată în istorie.

Misionari ocrotiți în primejdii

Istoria misiunilor este plină de experiențe și dovezi uimitoare de protecție divină și liberări providențiale. Gândiți-vă la acel nobil misionar, John G. Paton, care a călătorit singur printre canibalii de pe insula Tanna din îndepărtatele mări ale sudului. Zi și noapte, canibalii sălbatici îl pândeau pentru a-i lua vieața. De mai multe ori a fost înconjurat de niște ucigași sălbatici, setoși de sânge, cari cereau vieața lui. Cu multă liniște el a privit la armele îndreptate spre inima sa, și a incredințat cazul său în mâinile Marelui său Domn, și acesta a trimes pe îngerii Săi, cari l-au scăpat. Paton a trăit și a putut vedea pe sălbaticii din Tanna schimbați din canibali fieroși în creștini prietenoși și iubitori de pace.

Dumnezeu lucrează și astăzi tot atât de vădit în favoarea poporului Său, ca și pe vremuri. În fiecare țară în care se predică solia, Dumnezeu veghiază asupra acestei lucrări. Iată două experiențe recente:

Un colportor lucra printre locuitorii de pe malurile puternicului Amazon. După ce vânduse o carte într-o casă, s'a suit în barca sa, pentru a merge la casa alăturată, la o distanță de vreo două ore în josul fluviului. Obosit din cauza lucrului sub un soare tropical, el se hotărîse să plutească cu barca până acolo. Știa că pe la jumătatea drumului sunt niște repezișuri primejdioase, dar fără să-și dea seama, a căzut într'un somn adânc. Deodată a fost trezit de niște oameni ce strigau cu disperare dintr'o altă barcă. El i-a întrebat ce doresc. Aceștia i-au răspuns: „Noi am urmărit barca ta de pe celălalt mal al fluviului. Am văzut cum ea trecea prin repezișuri. Ne așteptam ca barca să fie răsturnată și să se cufunde. Cum s'a întâmplat însă o asemenea minune? Am auzit despre unii cari au încercat să treacă cu bărcile prin repezișuri, dar toți și-au găsit moartea acolo. Și iată că tu n'ai pățit

nimic, deși ai dormit în timp ce barca trecea prin repezișurile atât de primejdioase. N'am mai auzit niciodată despre așa ceva, și n'am crede, dacă n'am fi văzut cu ochii noștri". Fratele nostru a explicat oamenilor îmmărmuriți, că el este un copil al lui Dumnezeu, și că Domnul a trimis un înger să-l apere în timp ce dormea. Foarte bucuroși, oamenii au cumpărat o carte și se interesează acum de adevăr.

Un conducător al unuia din câmpurile noastre, ne scrie:

„În timp ce unul dintre colportorii noștri își făcea lucrarea, el a observat o mișcare neobișnuită, și a văzut îndată pe locuitorii satului adunându-se de-a-lungul străzilor, înarmați cu furci și ciomege. Dându-și seama că aceștia îl căutau pe el, a căutat să scape; unii însă îl văzuse deja, și chemau și pe ceilalți. Dușmanii se îngământău din toate părțile, căutând să-l înconjoare. În timp ce el se uita în jurul său după o cale de ieșire, a observat un loc liber între două case, și un drum ce ducea la râul din apropiere. Acolo a văzut un om necunoscut ce stătea pe mal, și-i făcea semne să se apropie. Omul stătea lângă o barcă în care îndemnă pe colportor să se urce în grabă. Înainte ca mulțimea să-l ajungă, colportorul a fost trecut repede și sigur pe malul opus al râului. Coborând din barcă el s'a întors să mulțumească omului ce-l scăpase de gloata cea crudă, dar care n'a fost uimirea lui, când a văzut că și barca și omul dispăruse cu totul, și nu se mai puteau găsi nicăeri! Unii dintre cei cari cumpărase cărți dela el, au aflat despre salvarea lui providențială, și în curând s'a trezit în acel sat interes pentru solie. Chiar unii dintre cei cari plănuise să-i facă rău au devenit interesați și în curând s'a putut organiza o grupă de noi credincioși. Atât colportorul, cât și oamenii aceștia sunt convinși că îngerul Domnului a apărut atunci sub forma acelu necunoscut, pentru a salva vieța servului lui Dumnezeu“.

Distrușgerea plănuită, întoarsă în biruință

Uneori nu numai o persoană izolată este salvată în chip minunat de ura dușmanilor, dar chiar o Comunitate întreagă dintr'un sat, sau toată mișcarea adventă dintr'un ținut întreg. Asemenea experiențe se repetă adesea în unele părți ale Europei. În Diviziunea noastră am văzut adesea cum distrușgeri plănuite s'au întors în mari biruințe, prin puterea lui Dumnezeu.

La începutul anului 1939, când am vizitat unul din câmpurile noastre, am găsit închise mai mult de cinci sute dintre casele noastre de rugăciune, cu sigilii mari la uși. Mulți dintre predicatorii și membrii noștri erau dincolo de porțile închisorilor. Printr'un decret, noi eram opriți de a vesti solia. Strângerea de zecimi și daruri pentru susținerea cauzei noastre era interzisă.

Vrăjmașul era cu totul hotărât să nimicească lucrarea noastră din acea țară. Omeneste vorbind, viitorul părea întunecat și cu neputință. Se părea că ajunsesem la sfârșitul căii. Dar Dumnezeu care a deschis o cale de scăpare pentru poporul Său din vechime, prin apele adânci ale Mării Roșii, a ascultat strigătele copiilor Săi persecutați și urmăriți, și le-a trimis salvare. Conducătorii mai însemnați ai țării, porniți să distrușgă pe poporul lui Dumnezeu, și-au pierdut astăzi puterea. Unii dintre ei sunt acum în mormânt. În timpul când se scriu aceste rânduri, toate Comunitățile noastre sunt din nou deschise. Predicatorii, colportorii și membrii noștri lucrează cu mult zel pentru Domnul; și un mare număr de noi convertiți se alătură poporului nostru. Mai sunt și acum greutăți acolo, dar frații noștri iubiți laudă din toată inima pe Dumnezeu pentru felul minunat în care s'a descoperit iubirea Sa față de ei. Această experiență a adus credință și curaj nou în multe inimi.

Când ne gândim la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său în timpul veacurilor și în deosebi pentru noi, inimile noastre exclamă împreună cu Psalmistul: „O, de ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui! Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe cari i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului“. Ps. 107, 8. 1. 2.

Cea mai mare dintre toate liberările

Oricât de minunate și de prețioase ar fi aceste salvări de distrușgeri aparente, nu trebuie să uităm niciodată că cea mai mare, cea mai minunată și cea mai binecuvântată dintre toate salvările prin cari ar putea trece un bărbat sau o femeie pe acest pământ, este salvarea din păcat. Păcatul este un stăpân îngrozitor de care nu poate scăpa nimeni, prin nicio putere omenească. El ține pe păcătos într'un lanț mai puternic decât moartea. În această sclavie, omul este cu totul fără putere. Cele mai hotărâte eforturi din partea sa nu vor putea rupe niciodată cătușele în cari e legat. Până ce nu vine la el o putere din afară de el, el e fără speranță și pierdut pe veci.

Unii cred că ceea ce le lipsește acestor robi ai păcatului, este iertarea. Această părere este greșită. E adevărat, păcătosul are nevoie de iertare pentru ca să fie mântuit, dar aceasta nu e de ajuns. El trebuie să fie liberat cu totul de puterea și de robia păcatului. Dacă nu, el va rămâne mereu în închisoarea păcatului, legat în lanțuri de către prințul întunerecului. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există cineva care este în stare și care și dorește să libereze pe cei prinși în această robie grozavă. Acesta este Isus. El nu a murit numai pentru ca să plătească pla-

ta pentru păcatele oamenilor, dar El a și înviat din mormânt pentru ca să știm că Isus e totdeauna gata să libereze pe orice suflet ce strigă spre El după ajutor! Dumnezeu spune tuturor aceluia cari au trecut prin această experiență a liberării: „Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei“. Gal. 5, 1. Pentru cei cari au rătăcit pe teren oprit, și cari s'au încurcat din nou în mrejele păcatului, Domnul Se declară gata să-i răscumpere din nou, dacă ei se întorc la El. Și către cei cari n'au cunoscut niciodată pacea pe care o simt cei cari au fost liberați de acest jug nimicitor, Isus îndreaptă invitația stăruitoare de a veni la El pentru a fi liberați. Tuturor celor cari citesc aceste rânduri, sau cari le aud cetindu-li-se și cari nu sunt încă liberi și fericiți în Hristos, le spun astăzi în numele Aceluia care ne-a iubit și care Și-a dat vieța pentru noi: Veniți acum, veniți chiar acum, ca să primiți iertare pentru păcatele voastre, și făgăduita liberare din jugul ce apasă asupra voastră!

Pășind în lupta finală

Liberarea finală a poporului lui Dumnezeu din robia puterii mult nimicitoare a vrăjmașului, va veni în curând. Va fi punctul culminant al marelui lupte dintre forțele binelui și ale răului. Fierbând de ură împotriva lui Dumnezeu și a sfinților Lui, Satana se pregătește acum, cu o hotărâre îngrozitoare, de a distruge printr'o singură mare lovitură, pe poporul lui Dumnezeu din lume. El lucrează în ascuns dar cu multă stăruință, ca să semene în inimile oamenilor sămânța urii împotriva aceluia cari păzesc poruncile lui Dumnezeu. În curând, furtuna va izbucni cu toată furia. Atunci va apărea Dumnezeu în marea Lui mărire, ca să scape pe copiii Săi.

„Când protecția legilor omenestii va fi ridicată de deasupra aceluia cari cinstesc legile lui Dumnezeu, va porni în diferite țări o mișcare simultană, pentru distrugerea lor. Pe măsură ce se apropie timpul dării acestui decret, oamenii vor unelti la desrădăcinarea acestei secte urite de ei. Se va hotărî pentru o anumită noapte, o lovitură decisivă, care să aducă la tăcere vocile cari aduc muștrări și păreri contrarii. Copiii lui Dumnezeu — unii în celulele închisorilor, alții ascunși în singurătățile munților și ale pădurilor — cer în rugăciune protecție și apărare din cer, în timp ce prin colțuri se adună grupuri de oameni înarmați, mânați de armate de îngeri răi, ca să se pregătească pentru lucrarea de nimicire. Acum, în această ultimă oră, Dumnezeul lui Izrael va interveni pentru liberarea aleșilor Săi“.

— „Marea Luptă“, p. 635.

La miezul nopții, așa ne spune serva Domnului, Dumnezeu va da pe față puterea Sa pen-

tru liberarea poporului Său. Soarele apare deodată și strălucește printre spărturile făcute în norii întunecoși, ce se lovesc unul de altul. Va avea loc un cutemur mare, „așa cum n'a mai fost, de când e omul pe pământ“. Munții se vor sguđui ca trestia mișcată de vânt; insulele vor dispărea, porturile mărilor, cari au ajuns asemenea Sodomei în privința răutății, vor fi înghițite de marea furioasă. Furtuna și vijelia va muđi ca glasul demonilor ce pornesc la lucrarea lor de distrugere. Cele mai mărețe orașe ale pământului vor fi prefăcute în ruină. Confuzie, încurcătură și groază sunt pretutindeni. Vaietele nelegiuitorilor vor fi auzite împreună cu șgomotul elementelor naturii. Diavolul și îngerii lui privesc cu uimire și teamă. Dar poporul lui Dumnezeu care, cu puțin mai înainte fugea dinaintea celor ce-i persecutau, va privi cu multă liniște și cu bucurie solemnă la dovezile liberării lor.

În mijlocul acestei confuzii și încurcături, atenția tuturor va fi atrasă de un nor ce se apropie din spre răsăritul cerului. Întâi mic și întunecat, el devine din ce în ce mai mare și mai strălucit, pe măsură ce se apropie de pământ. Când acest nor format din îngeri strălucitori vine mai aproape, Isus este văzut în mijlocul lui, șezând pe tron. El vine acum, nu ca un om al durerii, cu o cunună de spini pe cap, ci ca „Rege al regilor și ca Domn al domnilor“. Mulțimea celor răi ce strigă munților și stâncilor să cadă asupra lor, ca să-i ascundă de fața Aceluia pe care ei L-au batjocorit și L-au respins, se omoară unul pe altul și sunt nimiciti de strălucirea venicii Lui. Acum vocea lui Isus, asemenea sunetului unei trâmbețe, se aude pe tot pământul. Mormintele se deschid, și sfinții ce s'au odihnit, ies afară, îmbrăcați în nemurire. În aceeași clipă, sfinții din vieța sunt schimbați, și pornesc împreună cu cei înviați ca să întâmpine pe Domnul în văzduh. Prieteni cari au fost mult timp despărțiți se regăsesc acum, pentru a nu se mai despărți niciodată. Copii mici sunt duși de îngeri în brațele mamelor lor. Cu Isus în fruntea lor, și întovărășiți de îngeri, cei mântuiți se înalță spre locuințele lor veșnice. Nicio minte omenască nu poate înțelege acum bucuria ce nu se poate descrie și fericirea ce va umple fiecă inimă, atunci când mărirea orașului ceresc le va apare în față. La porunca lui Isus, porțile de mărăgăritar se deschid, și El conduce mulțimea celor preamăriți în Noul Ierusalim. Cu expresie de mulțumire pe față, privind la proprietatea Sa răscumpărată, El zice: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția ce v'a fost pregătită de la întemeierea lumii“. Lupta a luat sfârșit. Liberarea din păcat și necaz, din greutăți și suferințe, din primejdii și moarte, este acum deplină.

Priviți câmpul!

Noi, Adventiștii de Ziua Șaptea, ca urmare a credinței și speranței ce avem trebuie să fim misionari. Păstrând cu scumpătate speranța apropiatei reveniri a lui Isus, și recunoscând că înainte de venirea acestui mare eveniment Evanghelia trebuie să fie vestită la orice neam, seminție, limbă și popor, noi suntem cuprinși în programul unei activități misionare ce înconjoară întregul glob.

Marea poruncă a Mântuitorului nostru este o însărcinare solemnă pentru toți cei cari-L iubesc și-I servesc. Metodele omenești nu sunt perfecte și se schimbă după timp; porunca însă este limpede și neîndoioasă — „Mergeți”, „în toată lumea”, „predicați Evanghelia”, „predicați-o „la orice făptură”. Fiecare din aceste patru clauze este o însărcinare de mare însemnătate, și trebuie să fie împlinită. Această însărcinare a Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos, și toți cari Il iubesc, vor grăbi arătarea Sa alăturându-se lucrării de vestire a fericitei solii a împărăției.

Dar această datorie nu este îndeplinită în totul prin proclamarea Evangheliei numai în locurile mai favorizate ale pământului, unde se poate ajunge prin mijloacele moderne de transport în locuri înconjurate de tot confortul vieții moderne. Este de nevoie însă ca solii lui Dumnezeu să meargă în locurile cele îndepărtate ale pământului, să iasă la drumuri și la garduri; să treacă peste locuri pustii și peste câmpii întinse; din înălțimea munților Anzi până în câmpiile înghețate dela polul nord; pe valea Amazonului, în Congo Belgian, sau în câmpiile inundate ale Bengalului; la locuitorii din miile de insule îndepărtate ale marelui Ocean Pacific. La toți trebuie să ajungă solia. „Câmpul este lumea”, a spus Domnul care ne-a dat porunca să mergem, și această poruncă nu va fi împlinită decât atunci când toți vor fi auzit vestea cea bună.

Planul lui Dumnezeu nu este ca această lucrare să fie îndeplinită de un număr restrâns de oameni aleși. Toți trebuie să aibă o parte în lucrare. Serva Domnului spune: „Fiecare din cei cari au primit pe Hristos, este chemat să lucreze pentru salvarea semenilor săi... Dacă membrii bisericii lui Dumnezeu fac lucrarea ce le-a fost hotărâtă fie acasă la ei sau în altă parte, îndeplinind astfel porunca Evangheliei, în curând lumea întreagă va fi auzit solia, și Isus Hristos Se va întoarce pe acest pământ cu putere și mărire mare”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 110. 111.

În acest timp furtunos Dumnezeu merge înaintea copiilor Lui. Lucrarea Lui merge înainte. Deși în unele locuri s'au suferit pierderi materiale, totuși lucrarea înaintează spre un mai mare succes. În locuri în cari lucrarea întâmpină restricții și persecuții, membrii noștri prind nou curaj. Rapoartele primite cu privire la aceste succese ar trebui să ne bucure pe toți, în deosebi pe cei din țări mai favorizate, și să ne hotărască să depunem efortări noi pentru încheierea lucrării.

Progres în Diviziunea Chineză

Lucrarea noastră înaintează în China în ciuda ravagiilor pe cari le aduce războiul. E adevărat că în ce privește unele instituții ale noastre am suferit pierderi, și în alte locuri lucrarea a fost întreruptă. Pe mari întinderi membrii noștri au fost siliți să fugă din casele lor și să-și caute adăpost în locuri mai sigure. Transportul și comunicațiile au fost mult împiedecate, dar în ciuda tuturor acestor greutăți lucrarea noastră înaintează.

Fratele W. H. Branson scrie: „Totalul tirajelor revistelor „Semnele Timpului” în limba chineză vândute anul trecut a adus suma de 41.993.442 lei. Având în vedere marile greutăți pe cari le întâmpină în timpul de față transportarea literaturii dintr'o parte într'alta a Chinei și faptul că în multe locuri colportorii noștri nu pot lucra, socotim că acest raport este cu adevărat un raport minunat”.

Rezultate asemănătoare se văd de asemenea în lucrarea de evanghelizare. Fratele S. L. Frost, secretarul Diviziunii scrie:

„Neluând în seamă greutățile ce ne-au stat în față ca rezultat al mișcărilor politice de acum, am găsit ocazii să ducem lucrarea de evanghelizare aproape în toate părțile câmpului. Chiar în provinciile în cari e greu de pătruns, frații noștri pe cari îi avem acolo înaintează regulat în eforturile lor de evanghelizare. Un mare număr de campanii misionare sunt în progres. Aci în orașul Shanghai s'au făcut cu mult succes șapte eforturi evanghelistice. Frații noștri se străduesc să ajungă la toate clasele. Alături de lucrarea ce se face pentru Chinezii, se depun eforturi stăruitoare și pentru Ruși, pentru Germani și pentru refugiații Evrei.

Turburările prin cari trece China în timpul de față au deslegat mintea poporului și mulți se

gândesc serios la creștinism și la lucrarea misiunilor creștine. Poporul pare gata să dea”.

Un lucrător chinez, D. D. Djang povestește experiențe din interiorul provinciei: „Huang An nu n'a fost în stare să părăsească patul timp de trei luni. Rugăciunile ce au fost înălțate pentru el, au fost ascultate, și el s'a vindecat. O altă femeie, stăpânită de demoni, și greu bolnavă de reumatism a ajuns să creadă în Dumnezeu prin lucrarea acestor lucrători umili. Când soțul ei a văzut că ea ia parte la adunările noastre, a blestemat-o, dar văzând că, contrar obiceiurilor ei de altădată, acum ea primea cu răbdare toate ocările lui, a rămas înmărmurit și mișcat de schimbarea ce se petrecuse în ea. Prin mărturia ei stăruitoare a fost câștigat și el mai târziu de partea Domnului. Un altul suferind de o boală lungă își cheltuisese totii banii în căutarea unei aștinări, dar în zadar. Banii pe cari i-a cheltuit și rugăciunile pe cari le-a îndreptat către idoli s'au dovedit fără folos. Acum el se bucură de o bună sănătate pe care i-a redat-o puterea convertitoare a Spiritului Sfânt”.

Lucrarea în Europa bântuită de războiu

În ciuda cruzimilor, a distrugerii și a haosului pe cari le aduce războiul, ajung până la noi dovezi despre progresul lucrării noastre și despre curajul lucrătorilor noștri din Europa.

Despre lucrarea noastră în Jugoslavia aflăm că, în ciuda războiului, anul trecut a fost unul din cei mai buni ani pentru lucrarea noastră. Au fost botezați mai mulți membri decât în anul precedent și s'au constatat creșteri încurajatoare în zecimi și daruri. Vânzările colportorilor au fost cu o treime mai ridicate decât în 1938.

Fratele A. V. Olson scrie: „Anul 1939 a fost anul cel mai greu și cel mai plin de cercări prin care a trebuit să trecem”. În rezumat, el spune: „Deși comunitățile noastre au fost închise și frații noștri au suferit persecuții în unele locuri, deși situația din Spania era aproape imposibilă, deși lucrarea noastră din Etiopia a fost cu totul desorganizată, deși în părțile bântuite de războiu ale câmpului nostru am avut multe neplăceri, numărul membrilor ce s'au adăugat prin botez la biserica noastră a fost aproape tot atât de mare ca și în anul precedent”.

Din Polonia, fratele Czembor scrie: „În ciuda războiului, anul trecut a fost cel mai bun an în ce privește numărul membrilor botezați, în toată istoria lucrării noastre în Polonia”.

Spiritul lui Dumnezeu mișcă inimile oamenilor chiar și a celor ce se găsesc în lagărele de prizonieri. Din Finlanda am primit următoarele:

Fratele L, președintele uneia din conferințele din Suedia, care a avut privilegiul să viziteze un lagăr de prizonieri Ruși, ne povestește următoarea experiență: De șase ori i s'a îngăduit să vor-

bească în fața unui grup de aproape șase sute persoane. Acești oameni cari timp de ani de zile au fost cu totul lipsiți de hrană spirituală — oameni pentru cari numele lui Dumnezeu este cu totul străin — au ascultat cu multă atenție solia minunată despre apropiata revenire a lui Isus. Fratele L. spune că după ce a vorbit acestor oameni de mai multe ori, despre venirea Domnului, ei au căzut pe genunchi făcând semnul crucii. Ei păreau cu totul fermecați în timp ce el desfășura înaintea lor adevărurile minunate despre un Mântuitor ce va să vină, în timp ce ei se adăpau setoși din solia binecuvântată a mântuirii.

Înaintări în America de Sud

În locuri mai puțin încordate decât cele cari sunt acum un teatru de războiu se câștigă de asemenea biruințe pentru cauza lui Hristos. În liniștea marilor jungle tropicale, departe de șgomotul civilizației, Spiritul lui Dumnezeu vorbește inimilor oamenilor, așa cum vedem din cele ce ne povestește fratele N. P. Neilsen, președintele acestei Diviziuni:

„În luna Iunie a anului trecut am luat parte la o adunare anuală ce s'a ținut în orașul Maues în Misiunea Amazonului Inferior. Acest oraș este aproape la 2 km depărtare de țărm, în inima mării jungle a Amazonului. Aci nimeni nu trebuie să se teamă de a nu fi călcat de vreun automobil atunci când traversează străzile, pentru că aci nu există automobile. În tot orașul n'am văzut nicio căruță și nici măcar un singur car cu boi. Transportul se face cu barca sau cu luntrea.

„În acest loc am ținut adunarea noastră anuală care a durat opt zile. Aproape trei mii dintre membrii noștri au luat parte la adunare. Am ținut niște adunări minunate și mulți dintre cei de față și-au predat inima lor Domnului. În ultimul Sabat Fratele Halliwell a botezat șasesprezece persoane. Între ei se afla o pereche în vârstă împreună cu fiica lor. De aceștia m'am interesat în deosebi. Soțul era în vârstă de optzeci și șase de ani, iar soția sa era de optzeci și doi de ani. El era aproape orb, și se simțea așa de slab încât trebuia să fie susținut pentru ca să poată umbla. Această pereche bătrână împreună cu fiica lor au aflat acum de curând despre adevăr și au primit solia noastră. Ei au fost cufundați împreună în apele botezului.

„Când bătrânul frate Amaral a ieșit din apă, el a împreunat mâinile și ridicând ochii spre cer, a lăudat pe Dumnezeu pentru lumina binecuvântată pe care o primise în inimă. Bucuria lui era așa de mare, încât fața lui părea că strălucește. Câteva săptămâni după aceasta, soția lui a trecut la odihnă după o scurtă suferință, și a fost înmormântată alături de cei cari s'au bucurat de fericita nădejde. Ea cunoștea acum pe Dumne-

zeul ei, și era cu totul pregătită pentru a trece la odihnă.

„O lună mai târziu, unul dintre frații noștri a vizitat pe bătrânul frate Amaral, și acesta i-a vorbit despre moartea scumpei lui tovarășe și despre faptul că ea acum se odihnește așteptând să audă odată vocea Marelui Dătător de viață. El a povestit de asemenea cât de fericit se simte acum pentrucă a găsit acest adevăr pe care ei l-au dorit și l-au căutat ani de zile. A mai spus că așteaptă să treacă în curând la odihnă alături de scumpa lui soție pentru a aștepta acolo dimineața învierii. Spunea că se simte foarte slăbit și că nu speră să mai poată întâlni pe fratele misionar. A cerut ca fratele nostru să mulțumească fratelui Halliwell pentru adevărul minunat pe care li l-a adus, iar la sfârșit a spus: „Vă rog să mulțumiți membrilor noștri de pretutindeni pentru darurile pe cari le-au dat și prin cari au ajutat ca această solie a mântuirii să ajungă până la noi”.

„In aceeași noapte, acest iubit frate s'a culcat pentru a nu se mai scula decât la venirea lui Isus. Acum el se odihnește. El și-a terminat lucrarea; dar cuvintele lui ar trebui să răsune în toată lumea pentru a ne încuraja spre o mai mare credincioșie în aducerea darurilor cari să contribuie la răspândirea acestui adevăr, care a adus atâta pace în inima lui. Aceste ultime cuvinte ale lui ar trebui să ne aducă aminte că, asemenea acestei perechi bătrâne sunt încă alte mii și mii numai în marea regiune a Amazonului, cari așteaptă cu inimile deschise, și cari caută ceva ce ar putea satisface setea sufletelor lor”.

Zorile unor zile noi în Răsăritul Apropiat

Din Egipt, care a fost atâta timp simbol al întunecului spiritual, ne vin rapoarte ce anunță zorile unor zile noi. Această țară a faraonilor, atât de mândră pentru comorile sale istorice, duce lipsă de acea bogăție și îndestulare pe care o poate aduce numai Evanghelia. După patruzeci de ani de eforturi stăruitoare, numărul membrilor noștri a ajuns la 195. Patruzeci și cinci dintre aceștia au fost adăugați prin botez în 1939. O campanie evanghelică a fost condusă de președintele Misiunii, fratele E. L. Branson, ajutat de lucrători băștinași. Perspectivele pe cari le oferă noua clasă de botez sunt foarte favorabile.

Persia, vechea țară a Bibliei nu a fost uitată, căci din ea a ieșit de asemenea o rămășiță. În timpul persecuțiilor pe cari le-au suferit de curând creștinii din sudul Rusiei, un mare număr de refugiați Ruși au căutat adăpost în Persia. Unul dintre lucrătorii noștri a fost trimes pentru a vesti acestora solia Adventă. Ei au primit cu multă bucurie această solie, și un număr dintre ei a fost botezat. Dumnezeu își aminti de cei din

Rusia ateistă, chiar și în exil. Exilul lor deveni calea ce i-a condus spre împărăția cerurilor.

Din Kurdistan, ținut în care solia noastră n'a putut pătrunde, ne vin dovezi că Dumnezeu nu a uitat pe locuitorii acestei țări. Doctorul H. E. Hargreaves, conducătorul Misiunii Iran (Persia) scrie:

„Nu de mult, au venit la clinica mea doi pacienți din sud-vestul țării Kurdistan, și printre altele m'au întrebat despre motivul pentru care deasupra ușii mele stă scrisă că în Sabat clinica este închisă. Auzind că noi ținem Sabatul, ei ne-au spus că și în Kurdistan se găsesc creștini cari țin Sabatul. Până atunci nu mai auzisem despre așa ceva, și sper acum, că atunci când voi avea ocazie, să pot face o călătorie în acel district pentru a-i vizita. Fără îndoială Dumnezeu are un popor al Său și în întăriturile Kurdistanului”.

Din vechea Grecie, înmormântată aproape de ruinele timpului, ne vin dovezi că și acolo are Dumnezeu un popor al Său:

„Conducătorul Misionarilor Voluntari povestește experiența unuia dintre membrii care a servit ca soldat în armata țării. Acest tânăr nu a vrut să lucreze în Sabat, și din cauza aceasta a fost adus săptămână după săptămână în fața comandanților săi. De câteva ori a trebuit să sufere condamnare la închisoare, și în cele din urmă i s'a spus că dacă nu va veni la datorie în Sabat, va primi o pedeapsă atât de grea încât nici familia lui să nu mai fie în stare să-l recunoască la față. Tânărul s'a încrețit însă în Domnul, și fără să cedeze conștiinței sale, a fost gata să sufere orice, chiar și moartea.

„Un preot a fost chemat să-l convingă să părăsească vederile lui religioase. Rezultatul a fost că însuși preotul s'a convins că atitudinea tânărului e cu totul corectă, și preotul a devenit astfel un prieten care-l simpatiza foarte mult. Au trecut săptămâni și luni, în cari fiecare Vineri seara era o cercare a credinței lui față de Dumnezeu. În cele din urmă, ofițerii văzând că acest tânăr nu poate fi împiedecat dela păzirea poruncii a patra, l-au șters de pe lista celor arestați și trecând totul sub tăcere au consimțit ca el să lipsească dela datorie în fiecare zi a Domnului.

Lumină în Răsăritul Indepărtat

Sunt puține locurile cari să arate o creștere mai mare decât Filipinele. O mare lucrare s'a făcut în acest arhipelag de aproape 7.000 de insule. În abia treizeci de ani de activitate, numărul membrilor noștri a ajuns la 20.000 la sfârșitul anului 1939, ca rezultat al eforturilor stăruitoare depuse de colportorii noștri evangheliști și de membrii laici. Aceasta s'a făcut însă cu mari sacrificii, după cum ne arată următoarele:

„Acum câțiva ani, Felipe Corcoro, colportorul nostru credincios, pe când călătorea prin munții din nordul Luzonului, a fost ucis de un grup de păgâni munteni. Capul lui a fost luat ca trofeu, iar corpul i-a fost aruncat într'un râu. La o oarecare distanță în josul râului, trupul lui a fost descoperit și identificat. El odihnește acum pe o colină ce privește spre acea regiune muntoasă plină de întunec. Moartea lui a fost o pierdere foarte simțită, dar ea n'a adus descurajare. Alți colportori au trecut peste aceleași greutăți, au mers acolo unde lui i-a fost interzis să meargă, continuând lucrarea pe care el a fost silit să o curme. Acum de curând am avut un botez, primul botez în regiunea în care dorea atunci să ajungă fratele nostru. Au fost botezate opt persoane. Chiar acum am aflat că încă cinci sunt gata pentru a primi botezul, și încă mulți alții arată un mare interes. Guvernatorul ne-a oferit acum un loc pe care noi să clădim o capelă și o școală. Trecând peste greutăți de tot felul, lucrarea lui Dumnezeu înaintea spre victoria finală“.

Inaintarea în America Centrală

De pe un întreg șir de teritorii ale Diviziunii Inter-Americane vin rapoarte despre un interes și un progres fenomenal. Bahama, Cuba, Porto Rico, Santo Domingo, Jamaica și Insulele Franceze din Indiile Apusene ne trimet cele mai încurajatoare rapoarte. Raportul trimis la Diviziune arată o creștere de douăzeci și șapte la sută între membrii școlii de Sabat, și o creștere de treizeci și șapte la sută între membrii Comunității între anii 1934 și 1938. Un raport foarte mulțumitor.

O idee generală asupra eforturilor cari au adus aceste rezultate se poate deduce din următoarele știri cari ne vin din Mexic. Președintele C. E. Wood ne scrie:

„Numărul Unu este numele uneia din comunitățile noastre din statul Chiapas. Numele este foarte semnificativ, deoarece are un număr de membri mai mare decât al oricărei alte Comunități Adventiste din Mexic. Cea mai mare parte dintre membrii acestei Comunități nu au văzut niciodată un oraș, un automobil, un tren, sau vreo altă invenție modernă; dar membrii ei sunt adevărați misionari, și unii din ei parcurg distanțe mari pentru a duce solia în satele înconjurate. În timpul lunei Mai 1939, am întâlnit pe unii dintre acești lucrători misionari la cale de o zi depărtare de locuințele lor, într'un sat în care organizase o școală de Sabat cu aproape 100 de membri.

„Acum de curând unul dintre membrii Comunității Numărul Unu a dorit să viziteze pe părinții săi cari trăiau în San Isidro, Chiapas. Fiind acolo, el a deșteptat un așa mare interes printre

locuitorii de acolo, încât a trebuit să cheme pe un alt membru al Comunității sale, pentru a-i veni în ajutor. Acest frate știa să facă tratamente de hidroterapie, și prin acest mijloc au fost câștigate multe suflete.

„În Septembrie acest misionar laic ne-a scris:

„M'am întors de curând din San Isidro, unde se desvoltă acum un viu interes. Această școală de Sabat care a început cu treizeci de membri, are acum optzeci și șase. Înainte de încheierea anului, numărul celor înscriși a ajuns la 114“.

„Majoritatea acestor suflete a fost câștigată datorită lucrării medicale. La început, fratele a tratat pe cei din vecinătatea lui. Acum vin la el bolnavi de depart“.

Triumf în Asia de Sud

Din India ne vin știri despre ivirea unei zile noi pentru misiunile creștine.

Una dintre aceste știri spune: „În unele centre unde înainte adunările noastre nu erau vizitate de nimeni, sunt acum sute de persoane cari vin la adunare în fiecare seară. E foarte interesant să vezi pe Mahomedani, pe Hinduși și pe Perși venind la aceeași adunare“.

N. C. Wilson, președintele Diviziunii scrie: „Noi nu ne temem de dușmanii adevărului lui Dumnezeu, chiar dacă aceștia ar fi numeroși și puternici. Noi știm că Dumnezeu pe care-L servim conduce această mișcare spre biruință. Același Dumnezeu care a condus și a dat succes Izrailului de pe vremuri, este astăzi cu noi.

„Ocazii minunate ne stau în față în multe părți ale Asiei de Sud. Un predicator al unei mari societăți misionare ne-a scris de curând despre o mișcare pe care a pornit-o în districtul lui un Hinduș, mișcare de apăsare față de creștinism. El constată că societatea din care el face parte nu poate răspunde chemării pe care o fac oamenii, și de aceea apelează stăruitor la noi să lucrăm pentru ei. Sunt multe mii de suflete între cei cari adresează apelul. Am făcut mici începuturi, și sperăm să putem urma calea pe care Dumnezeu o va deschide înaintea noastră.

„Unul dintre predicatorii noștri indieni din Sudul Indiei ne scrie despre lucrarea evanghelică pe care a făcut-o într'un sat de Hinduși. La început a trebuit să întâmpine mari opoziții, și era teama să nu înceapă turburări între diferitele partide ale satului. Fratele nostru a lucrat cu credincioșie și cu stăruință, și acum Dumnezeu a răsplătit ostenele lui. Patrusprezece bărbați împreună cu câteva femei și copii, cari până acum fuseseră Hinduși, au trecut pe față de partea celor cari vestesc solia Adventă.

„În marele oraș Bombay evangheliștii noștri indieni au încheiat acum o serie de conferințe. Dumnezeu a dat binecuvântare și noi ne bucu-

răm cu toții de marele număr de oameni, dintre cari foarte mulți Hinduși, cari s'au hotărît să păzească poruncile lui Dumnezeu și cari au cerut botezul. Experiențe ca acestea încurajează inimile lucrătorilor noștri din „Gibraltarul păgânismului“.

Africa răspunde

Dela răsărit și dela apus, din partea centrală, dela miazănoapte și dela miazăzi vin rapoarte despre progresele ce le face lucrarea noastră ce înaintează în continentul întunecat. Nicăieri nu s'a putut raporta un progres mai mare ca cel ce s'a văzut în regiunea centrală a Africei. În alte locuri, triburi bine cunoscute pentru sălbăcia și pentru obiceiurile lor războinice, întind acum mâinile și cer lumina Evangheliei. Fratele și sora Herbert Hanson, misionari de curând întorși în Etiopia, unde lucrarea noastră a fost atât de mult sdrunțită din cauza războiului, scriu din Adis-Abeba:

„Avem un loc pentru ținerea serviciilor divine și aproape cincizeci de persoane iau parte regulat în fiecare săptămână. Ne bucurăm de aceasta. Găsim de asemenea că printre băștinașii cari aparțin misiunii noastre cât și altor misiuni se dă pe față un spirit de îngrijorare și de luare în serios a celor spirituale“.

Nu s'ar putea oare ca bătrâna Etiopie să dea acum o recoltă bogată de suflete?

În felul acesta am putea povesti la infinit despre dovezi de curaj și de biruințe.

„Dela miazănoapte și dela miazăzi
Cei răscumpărați vor veni
Să se închine Regelui ceresc“.

Ziua marelui conflict încă nu a încetat, și noi nu putem depune armele până ce Biserica nu va triumfa. Trebuie să ajungem înălțimi noi în viața creștină și în lupta pentru Hristos, îndemnați la aceasta de marea însărcinare primită și de fericita nădejde a apropiatei Sale reveniri. Acest cuvânt încurajător ne vine pentru această oră din partea servei Domnului:

„Biserica este factorul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului, imputernicită de El ca să facă o lucrare deosebită; și dacă ea este credincioasă față de El, ascultătoare față de poruncile Sale, frumusețea harului Său va locui în ea. Dacă ea va fi credincioasă votului ei, dacă va onora pe Domnul Dumnezeu lui Izrail, nu este nicio putere care să-i poată sta împotrivă“. — „Faptele Apostolilor“, p. 600.

Domnul să miște inimile noastre ca să reînnoim consacrarea și serviciul nostru, pentru ca El să termine prin noi Lucrarea Sa cât mai repede pe acest pământ.

Legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu

Când Isus a plecat de pe pământ, El a dat fiecărui om partea sa de lucru. Planul acestei lucrări este rezumat în porunca dată ucenicilor Săi, și raportată în Matei 28, 19, 20: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin“. Această însărcinare n'a fost dată numai urmașilor Săi de acum o mie nouă sute de ani, ci și urmașilor Săi din anul 1940. Din cauza acestei responsabilități ce zace asupra noastră, noi avem o lucrare hotărâtă de făcut. Fiecare veac dela creațiunea omului încoace a avut problemele sale, și fiecare generație a avut lucrarea sa. Noi, cei cari trăim în această ultimă generație, avem de făcut o lucrare cu totul specială. De aceea trebuie să lucrăm pe deplin cu Acela care a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimes, și să împlinesc lucrările Lui“. Noi nu trebuie să întrebăm dacă însărcinarea dată nouă, este ușoară și plăcută sau dacă lucrul nostru va fi bine plătit. Dacă avem vreo îndoială cu privire la datoria noastră, să mergem la Dumnezeu, să-L între-

băm pe El ce trebuie să facem, și vom vedea că drumul se limpește înaintea noastră.

Cei aleși de către Dumnezeu pentru împlinirea lucrării Sale, sunt caracterizați astfel de Psalmist:

„Strângeți-Mi pe credincioșii Mei cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!“ Ps. 50, 5.

Ocotit în timpul împlinirii datoriei

Spiritul și metoda de lucru ale lui Dumnezeu ne sunt arătate în următoarele cuvinte:

„Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte prin tăgăduire de sine și prin sacrificiu de sine. 'Oricine vine după Mine', a spus Hristos să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze'. Hristos S'a făcut sărac, pentru ca noi să ajungem părtași de o mărime nespuse de mare și veșnică'. Trebuie să dăm pe față același sacrificiu de sine, care L-a făcut să moară pe cruce pentru a face cu puțință ca ființele omenesti să primească viață veșnică“. Sora E. G. White în Review and Herald, 5 Mai 1904.

Atmosfera datoriei este o atmosferă de sacrificiu de sine, și cel care o respiră trebuie să fie

mai presus de căutare de sine sau de mărire de sine. Cei mai mari bărbați ai lui Dumnezeu au fost aceia cari au lucrat nu pentru plată, nici pentru un loc sau pentru mărire, ci pentru ca să-și împlinească datoria față de Dumnezeu și față de semenii lor. Evanghelia ne învață că atunci când lucrăm pentru împlinirea datoriei noastre, Domnul ne acoperă cu o armură pe care nu o pot străbate armele celui rău. El zice: „Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întunec, nici de molima care bântue ziua, namiaza mare. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui”, și Cel Atotputernic „te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui”. Ps. 91.

Iona n'a avut de suferit decât după ce a părăsit lucrarea pe care trebuia s'o facă. Dacă lucrăm cu gânduri neegoiste, putem fi siguri de orice, căci Dumnezeu va fi cu noi. Lucrarea noastră nu va fi împlinită așa cum trebuie, până ce noi nu ne vom arăta voioși să facem mai mult decât ni se cere. Adevăratul spirit de a lucra pentru Dumnezeu este arătat de David, în cuvintele: „Imi place să fac voia Ta, Dumnezeule!” și Tatăl nostru cerească spune că El este în stare să facă mai mult decât cerem sau gândim noi.

În serviciul nostru plin de sacrificiu pe care-l facem pentru Dumnezeu, va trebui să ne amintim totdeauna că va veni ziua când vom da socoteală de eforturile depuse și de felul în care am lucrat, iar nu de cantitatea de lucru pe care am fi făcut-o. Cuvintele „Bine serv bun!” au fost rostite și servului care câștigase cinci talanți, și celui care câștigase doi. Cel care se angajează să lucreze pentru Dumnezeu trebuie să plătească tot ce cere acest fel de serviciu. Nimeni nu poate face o lucrare care să aducă un câștig cauzei lui Dumnezeu, fără să facă această lucrare cu un spirit de sacrificiu.

Suntem datori față de lume

În epistola sa către Romani, apostolul Pavel a spus că el era dator față de Greci. Nu era vorba de o datorie obișnuită, pentru că Pavel nu primise dela ei nimic, pe care să fie dator să le înapoieze. El nu era un cercetător al artei sau al filosofiei lor. În ce consta atunci datoria lui? Pavel primise lumină dela Domnul său și auzise vocea lui Isus trimețându-l ca misionar special la neamurile păgâne. Faptul că Pavel cunoștea pe Isus și planul mântuirii, făcea din el un datornic.

Noi, cei de astăzi, avem aceeași datorie pe care a avut-o și Pavel. Toți cei cari cunosc pe Dumnezeu au aceeași datorie față de lumea întreagă. Nu este însă cu puțință să se plătească o datorie fără un sacrificiu. Pânza cere în, cânepă sau bumbac; mobila din casă cere pomi din pădure; căldura din casă cere lemne sau cărbuni în

pivniță; caracterul cere o luptă lungă și dărză cu ispita și păcatul.

În „Schife Istoric”, scrise de pana servei Domnului, cetim:

„Cerule se întristează când vede liniștea și nepăsarea bărbaților și femeilor din Sion, în timp ce alte suflete ajung o ruină din cauza ignoranței și a păcatelor. Dacă membrii Comunității s'ar vedea așa cum îi vede Dumnezeu, ei s'ar simți coplesți de mustrare de cuget. Ei n'ar putea să suporte să-și privească responsabilitățile și greșelile în față.

„Lucrarea nu trebuie să înceteze din lipsă de mijloace. Și mai mulți bani ar trebui să fie investiți în această lucrare. Fraților, în numele Domnului meu, vă rog, treziți-vă! Vouă, celor cari puneți banii voștri în batistă și-i ascundeți în pământ, cari clădiți case, și cumpărați moșii peste moșii, Dumnezeu vă spune: „Vindeți ce aveți, și dați săracilor!” Va veni un timp când cei cari păzesc poruncile nu vor mai putea cumpăra sau vinde. Grăbiți-vă să desgropați talanții voștri. Dacă Dumnezeu v'a incredințat bani, arătați-vă demni de răspunderea voastră; căutați să desfaceți batistele și trimeteți banii la schimbători, pentru ca atunci când va veni Hristos, să primească cu plăcere ceea ce e al Lui... Dacă ei ar ști cât de aproape este sfârșitul lucrării de mântuire a sufletelor, ei ar sacrifica averile lor cu aceeași ușurință ca și membrii primei biserici. Ei ar lucra pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu cu aceeași stăruință cu care lucrează cei cari își agonisesc bogății. S'ar exercita iscusință și tact, și s'ar da pe față o muncă serioasă, lipsită de egoism, pentru strângerea de bani folositori nu pentru a fi puși deoparte, ci pentru a fi vărsați în visteria casei Domnului.

„Ce-i dacă unii dintre voi ajung săraci pentru că au dăruit banii lor lucrării? Hristos a ajuns sărac pentru voi; dar voi vă asigurați bogății veșnice, comori în cer, pe cari nu le puteți pierde. Bani voștri sunt mai siguri acolo decât dacă ar fi depozitați în bănci sau investiți în case sau moșii. Bani sunt păstrați în pungi cari nu se învechesc. Niciun hoț nu se poate apropia de ei, și focul nu-i poate mistui.

„Pe măsură ce lucrarea pătrunde în câmpuri noi, crește și nevoia de bani. Dacă a fost vreodată timpul să exercităm spiritul de economie, acel timp este acum. Toți cei cari colaborează în această cauză, ar trebui să-și dea seama de importanța pe care o are urmarea cât mai de aproape a exemplului Mântuitorului de tăgăduire de sine și de economie. Ei ar trebui să privească banii pe cari-i mănuesc ca pe un bun incredințat lor de Dumnezeu, și ar trebui să se simtă obligați de a da pe față tact și iscusință în folosirea banilor Domnului. Fiecare leu ar trebui cheltuit cu atenție. Un leu pare ca un nimic, dar o sută de

lei e ceva și dacă ar fi bine folosiți ar putea fi prețul de salvare a unui suflet din moarte. Dacă toți banii cari au fost cheltuiți de frații noștri pentru plăceri proprii, ar fi fost dăruiiți cauzei Domnului, casierile n'ar fi astăzi goale și s'ar putea întemeia Misiuni în toate părțile lumii”.

Planul mântuirii s'a făcut cu un sacrificiu la care tot cerul a luat parte. Isus nu a trimis pe îngerii Săi în această lume, pentru ca El să rămână în cer, ci El a intrat cel dintâi în acest mare plan al mântuirii și a adus sacrificiul suprem al tuturor veacurilor. El a părăsit mărirea cerului și S'a identificat cu noi, pentru ca să poată fi adevăratul sacrificiu ce trebuia adus pentru noi. Nu ne mândrim adesea cu micile noastre cruci și cu sacrificiile pe cari le facem pentru Domnul? Nimeni nu va putea obține un cămin în ceruri, oricât de mare sacrificiu ar aduce el pentru Dumnezeu. Apostolul Pavel spunea: „Voi n'ați rezistat până la sânge în lupta contra păcatului”. Aceasta a făcut-o Isus și încă de mai multe ori pentru noi. Dacă noi vom contempla iubirea lui Hristos cea atât de mare, de adâncă și de măreață, ea va deștepta cu siguranță în inimile noastre un răspuns ce va întrece orice considerație pământească. Dacă vom dobândi o viziune clară a crucii de pe Calvar, ne vom aminti continuu despre iubirea și interesul Mântuitorului față de noi.

Isus S'a rugat pentru noi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceea, pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M'ai iubit înainte de întemeierea lumii”. Ioan 17, 24. Văzând o asemenea iubire din partea Mântuitorului nostru, cum putem socoti ca prea mare un sacrificiu pământesc pe care l-am face pentru a ajuta ca și alții să vină în împărăția lui Dumnezeu? Cei cari vor fi cu adevărat uniți cu Hristos, vor simți cu siguranță aceeași iubire pentru suflete, care a făcut ca Isus, Fiul lui Dumnezeu să părăsească mărirea cerului, și să devină Fratele nostru mai mare.

Lumea caută a atrage biserica rămășiței

În cartea „Experiențe și Viziuni” la pag. 240—242, ni se prezintă un tablou despre felul cum lucrează Satana pentru a împiedeca pe preținșii copii ai lui Dumnezeu dela împlinirea părții lor în marea lucrare de salvare a sufletelor în aceste zile din urmă:

„Am văzut că Satana își îndemna îngerii să întindă curse mai ales pentru aceia cari așteptau a doua venire a lui Hristos, și țineau poruncile lui Dumnezeu... ‚Dar’, a zis el, ‚secta celor cari țin Sâmbăta, o urim; ei lucrează fără încetare împotriva noastră, și ne iau supușii ca să țină legea lui Dumnezeu, cea atât de urită de noi. Mergeți și faceți pe aceia cari posedă pământuri

și bani să fie beți de griji. Dacă puteți să-i faceți să-și lege inima mai mult de acestea, îi mai putem avea și pe ei. Din gură pot să mărturisească orice ar vrea, numai faceți-i să aibă grijă mai mult de bani, decât de izbânda împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărilor pe cari le urim. Înfațișați-le lumea în lumina cea mai atrăgătoare, pentru ca ei s'o iubească și să facă din ea un idol. Trebuie să păstrăm între noi toate mijloacele pe cari le putem stăpâni. Cu cât urmașii lui Hristos vor consacra mai multe mijloace pentru serviciul Lui, cu atât ei vor dăuna mai mult împărăției noastre, luându-ne din supuși... Acelora cari au mijloace, însuflețiți-le tot felul de scuze cu înfațișare temeinică, pentru ca nu cumva să le dea din mână. Stăpâniți dacă se poate, partea bănească, și aduceți pe predicatorii lor la sărăcie și lipsă. Lucrul acesta le va slăbi curajul și râvna. Luptați-vă pentru fiecare deget de teren. Faceți ca lăcomia și plăcerea după comori pământești să fie caracteristica lor de seamă. Atâta vreme, cât în ei vor predomina aceste trăsături de caracter, mântuirea și harul vor fi date înapoi. Imbulziți-i cu tot felul de atracții, și ei vor fi ai noștri cu siguranță. Și nu numai că ei vor fi ai noștri, dar și influența lor pe care o urim, nu va mai fi întinsă asupra altora ca să-i îndrumeze către cer. Când vreunul va încerca să dea, puneți-i în inimă un gând de murmurare, ca ceea ce dă să fie foarte puțin.

„Dumnezeu cere din partea poporului Său o activitate neîncetată, și atunci când ei obosesc în facerea binelui, și El Se obosește de ei. Am văzut că El are cea mai mare neplăcere chiar și față de cea mai mică manifestare de egoism din partea prețiosului Său popor, pentru care Isus nu a cruțat vieța Lui prețioasă. Orice persoană egoistă și lăcomă va cădea pe drum. Ca și Iuda care și-a vândut Domnul, ei vor vinde principiile bune și o pornire nobilă și generoasă pentru un mic câștig pământesc. Toți aceștia vor fi scoși prin cernere din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Aceia cari doresc cerul trebuie să încurajeze, cu toate puterile pe cari le au, principiile cerului. În loc de a se ofili din pricina egoismului, sufletele lor ar trebui să sporească în bună cuviință. Fiecare prilej trebuie folosit cât mai bine pentru a face binele unii altora, și să se cultive în felul acesta principiile cerului. Isus mi-a fost prezentat ca Model desăvârșit. Vieța Lui era lipsită de interese egoiste; dimpotrivă, se deosebea totdeauna printr'o desinteresată bunătate”.

Temeliile soliei advente s'au pus cu sacrificii de bună voie și din toată inima, și noi credem că ea se va încheia în același spirit. De fapt, timpurile de azi cer același mare zel și spirit de tăgăduire de sine, cari s'au dat pe față la începutul soliei noastre. O iubire înfocată pentru Hristos trebuie să ardă orice lăcomie sau egoism din vieța noastră. Lumea lucrează cu intensitate pentru

a rezolva marea problemă financiară de azi. Cu o și mai mare intensitate ar trebui să lucreze poporul lui Dumnezeu care așteaptă apropiata revenire a lui Hristos. Dumnezeu cere credincioșie în aducerea zecimilor și a darurilor. Dăruirea nu este însă singura fază a vieții creștinului. Tot atâtă importanță are și ca cei cărora aceste fonduri le sunt încredințate, să le folosească cu folos și cu economie. Blestemul lui Dumnezeu zace asupra acelor cari nu fac aceasta. „Blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului”. Ier. 48, 10. În mânăuirea banilor Domnului, trebuie să fim cu totul cinstiți, pentru ca să nu se facă nicio risipă sau niciun fel de cheltueli zadarnice.

Ca popor, Adventiștii de Ziua Șaptea au făcut mult pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu atât în țară cât și în câmpurile misionare. Iubirea și tăgăduirea de sine au fost stâlpi ai mișcării advente în primele zile. Totuși dacă fiecare și-ar fi îndeplinit partea sa, s'ar fi putut face mult mai mult. Nu am ajuns astăzi timpul când să nu ne arătăm mulțumiți până nu vom face mai mult pentru Dumnezeu decât am făcut până acum?

În timpul ultimilor douăzeci de ani, locuitorii pământului au transferat aurul și argintul lor dintr'o țară într'alta, cu speranța de a găsi un loc sigur pentru comorile lor. Aurul, care a fost folosit ca mijloc de transfer al bogățiilor, este acum adunat în pivniți mari și păzit de oameni bine înarmați. Noi știm din cuvântul lui Dumnezeu, că în curând aurul pământului va fi fără valoare. „Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V'ați strâns comori în zilele din urmă!” Iacob

5, 2, 3. „În ziua aceea, oamenii își vor arunca idoli de argint și idoli de aur pe cari și-i făcuse, ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la liieci”. Isa. 2, 20. Isus a învățat pe urmașii Săi zădărnicia unor asemenea străngeri de bogății: „Nu vă străngeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții ci străngeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Dumnezeu a făgăduit să satisfacă toate nevoile noastre temporale, dacă noi îi vom servi cu toată inima. Noi nu trebuie să ne temem. „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n'am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui, cerșindu-și pâinea”. Ps. 37, 25.

Dumnezeu are nevoie de voi. Ambiții lumești pot oferi o răsplată temporală pentru serviciile voastre, oferte atrăgătoare ni se pot prezenta de multe ori, dar strălucirea acestora va trece ca ziua, în timp ce răsplata serviciilor mai înalte cu sacrificii pentru Dumnezeu sunt de durată veșnică. Profetul Daniel exprimă cu tărie, această idee: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac, și în veci de veci”.

Dumnezeu cere astăzi o deplină consacrare a întregii noastre ființe și a tuturor posesiunilor noastre, pentru terminarea lucrării Sale în această generație. Spiritul Sfânt este un Conducător sigur, și avem făgăduința că El ne va conduce în toate hotărârile și eforturile noastre.

La sfârșitul Săptămânii de Rugăciune ni se va da ocazia să arătăm iubirea noastră pentru Hristos printr'un sacrificiu material, și dăruind banii noștri pentru înaintarea soliei advente.

Apelul ceasului de față către tineretul nostru

Răspunderea de a pregăti solia din această Săptămână de Rugăciune pentru tineretul nostru din lumea întreagă este de o așa de mare importanță și cu urmări așa de întinse, încât tremur la gândul că mă adresez acelor pe cari Dumnezeu i-a ales ca „mâna Sa ajutătoare”, de teamă ca nu cumva să pierd din vedere a spune tocmai aceea ce Domnul ar dori să se spună tinerilor Săi ucenici într'un timp ca acesta: un timp când stăm pe pragul veșniciei, un timp când o chemare este adresată de națiunile lumii către tinerii și tinerele lor, la o muncă credincioasă și neimpărțită și la sacrificiu; un timp pentru un apel așa de însemnat către tineretul advent ca să-și consacre talentele și să înfățișeze corpurile lor „ca o jertfă

vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Rom. 12, 1.

Tinerii sunt în marș pretutindeni — mii, milioane de tineri! Câte milioane, nimeni nu știe. Este greu să pricepem cu mintea noastră mulțimea acestei mari oștiri de luptători când merg în marș pe fața întregului pământ. Dar gândul nostru se îndreaptă spre o altă armată, armata noastră de Misionari Voluntari înaintând pretutindeni ca ostași ai crucii, luptând „nu împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești”. Efes. 6, 12.

„Cu asemenea oștire pe care ar putea-o alcătui, tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit!” — „Educație”, pp. 260, 261.

În timp ce privilegiul de a veni în contact cu tinerii noștri din lumea întreagă este un privilegiu rar și apreciat din toată inima, cu toate acestea el trebuie să fie socotit ca cea mai solemnă și cea mai profund serioasă povară. Dar când ne gândim la scurtimea timpului în care trebuie să terminăm lucrarea ce ne-a fost dată în grijă, și fiind conștienți de faptul că tineretul advent a fost chemat tocmai pentru un timp ca acesta, vom vorbi deschis și fără șovăire despre acele lucruri cari vor mișca inimile noastre când vom contempla posibilitățile ascunse în această puternică și vitează oștire de zel, vigoare și avânt tineresc pentru înaintarea împărăției Domnului nostru.

O deplină predare lui Hristos

Vieața, cu realitățile ei vii, cu răspunderile ei mari, cu greutățile ei, cu ispitele și cu primejdiile ei, ar trebui să constituie un apel înspăimântător atât pentru tineri cât și pentru bătrâni la acea completă predare lui Hristos, care ne va face hotărâți să ne aducem la îndeplinire datoria noastră, cu orice preț, și să dovedim o credințioasă neclintită față de Conducătorul nostru ceresc. Tot ce avem mai bun trebuie să fie dat Lui, care ne-a dat, și ne mai dă încă, tot ce a avut mai bun. „Dumnezeu chiamă tineri cu inima neîntinată, tari, plini de curaj, și hotărâți să lupte cu bărbăție în lupta ce le stă în față, spre a preamări pe Dumnezeu și a fi o binecuvântare pentru omenire”. — „Solii pentru Tineret”, p. 19.

Integritatea, integritatea neclintită, constituie unul din principiile de cari avem nevoie în toate legăturile vieții. Să nu uităm că caracterul este dezvoltat prin felul cum facem față întâmplărilor și experiențelor vieții în fiecare zi, dar este încercat prin felul cum facem față momentelor grele din viață. Cât de viu este reprezentat adevărul acesta în viața acelor caractere ilustre și înălțătoare, cum sunt Iosif, împărăteasa Estera, Daniel, Timotei, și mulți alții, prea numeroși spre a fi pomeniți aci. Principii trăite spre a face caractere puternice. Credințioșia în lucrurile mici este una din cele mai sigure încercări ale caracterului. Păstrați credința cu voi.

Toată viața avem prilejul să facem alegeri. Alegem cărțile de lectură, studiile, recreațiile, hrana, îmbrăcămintea și prietenii noștri, și într-o măsură oarecare și ocupația noastră. Credem, totuși, că mai mult decât orice altceva, noi trebuie să alegem a avea pe Dumnezeu ca sfătuitor și călăuză în toată lucrarea vieții noastre. Alegerile sunt balamalele destinului.

Aceasta cere de asemenea un principiu de neclintit în ce privește curtenia și căsătoria. Modestia în îmbrăcăminte și purtare la o femeie adaugă mult la farmecul ei. Îmbrăcămintea nu alcătuește caracterul, dar îl dă pe față. Lucrurile amintite aci sunt toate elemente în formarea caracterului. Să nu uităm porunca divină: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”. 2 Cor. 6, 14. „Dacă alegeți să urmați propriile voastre înclinații, obiceiurile voastre necreștinești vă vor lega cu legături de oțel”. — „Solii pentru Tineret”, p. 162.

Planul lui Dumnezeu pentru tineretul de azi

Scriind către Galateni, apostolul Pavel spune pe scurt: „Voi alergați bine”. Gal. 5, 7. Aceste trei cuvinte ne-au impresionat și mai mult când, cu ocazia unei vizite la Berlin, un prieten ne-a arătat marea arenă unde s'a ținut Olimpiada acum câțiva ani în capitala germană. Numele câștigătorilor olimpici, — tineri și tinere din orice continent, cari au purtat laurii într-o întrecere pașnică spre a căpăta o cunună care vestejește, — erau săpate adânc cu litere de aur pe cei doi stâlpi înalți dela intrarea principală în acest amfiteatru uriaș. Numai cei cari au alergat bine, și au făcut tot ce au putut și mai bine decât rivalii lor, au ajuns la fama olimpică și astfel numele lor să fie înscrise pe acele colonne de onoare.

O frumoasă învățătură poate fi primită dela aceste colonne cari sunt făcute să comemoreze realizările noastre pământești. Psalmistul din vechime, cugetând la cei tineri și la înfăptuirile lor, exclama: „Fiii noștri sunt ca niște odrasle cari cresc în tinerețea lor; fetele noastre sunt ca niște stâlpi săpați frumos, cari fac podoaba caselor împărătești”. Ps. 44, 12. Noi nu ne luptăm pentru onoare sau faimă lumească; noi nu avem dorință mai mare decât să aducem slavă numelui Răscumpărătorului nostru, și să avem numele noastre scrise pentru vecie în cartea vieții Mielului.

O altă pildă poate fi luată de asemenea din alergarea cu torța anului olimpic, de care vorbirăm mai sus, când un tânăr din vechea Grecie, într-o anumită oră hotărâită, lua în mână o torță aprinsă și pornea cu ea spre Berlin. De-a-lungul celor mai bine de 3000 de km. se aflau tineri din ținuturile ce trebuiau să fie traversate. Torța era purtată zi și noapte, înlocuindu-se cu una nouă, ori de câte ori cea dinainte era arsă, fiecare tânăr ducând-o pe distanța de un kilometru, până când, după câteva zile, își făcu apariția la porțile stadionului olimpic, chiar în ziua ceasul hotărâte pentru sosirea ei. Aci a fost pusă în mână unui bătrân alergător grec, în vârstă de mai bine de șasezeci de ani, care, într-o îm-

prejurare asemănătoare, cu patruzeci de ani mai înainte, câștigase maraton-ul clasic în țara lui natală. Acest om ducea torța pe ultima porțiune din lunga ei călătorie, și o îmmăna conducătorului jocurilor chiar în momentul plănuit de mai înainte. Din nou un simbol izbitor al potrivitei legături dintre tineri și bătrâni în a duce înainte în unire împărăția lui Dumnezeu, și la sfârșitul călătoriei a pune la picioarele Maestrului torța purtată pentru El în viață.

Vieața creștină este o alergare în care trebuie să depui multe eforturi și să lupți cu multe neajunsuri. Cât de important este ca să alergăm bine în această mare alergare, să ducem torța marelui nostru Conducător și Comandant. Să zicem și noi împreună cu Psalmistul: „Aleg calea adevărului, pun legile Tale sub ochii mei. Mă țin de învățăturile Tale, Doamne, nu mă lăsa de rușine. Alerg pe calea poruncile Tale, căci îmi scoți inima la larg”. Ps. 119, 30—32.

Stând în mijlocul apselor realități ale vieții, ne dăm seama într-o măsură oarecare de tăria forțelor rele cari se ridică împotriva noastră. Ora aceasta este suprema și ultima oră. N'a fost niciodată și nici nu va fi una ca ea. Credincioșie față de principii, loialitate nesdruncinată față de Dumnezeu, adâncă convingere, vioașie consacrată și jertfire supremă, — numai acestea vor putea face față planului lui Dumnezeu pentru tineretul din zilele noastre. Cultivați sinceritatea în lucrurile mici, și atunci veți fi sinceri și în încercările mari. Sfatul divin pentru atingerea înaltei ținte puse înaintea adevăratului creștin, sună astfel: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, după ce veți fi biruit totul”. Efes. 6, 13.

Intărind influențele de cari este nevoie

Așa după cum soarta unui popor era în mâinile împărătesei Estera, dela Curtea Persană din zilele ei, tot așa soarta omenirii este în cumpănă chiar în timpul acesta. Ușurința și superficialitatea caracterizează zilele noastre. Apelul și chemarea în ora aceasta este pentru o reinnoire și o restatornicire a spiritului pionierilor. Nimic nu va galvaniza biserica în greutățile sale, decât vechiul spirit eroic de avântare pentru Hristos, acela care a insuflat pe tinerii conducători ai cauzei lui Dumnezeu din zilele de demult și care a împins la lucru pe primii pionieri ai acestei solii. Nimic altceva nu va fi de ajuns, ci numai o întoarcere a tineretului nostru la consacrarea apostolică, la rugăciunea apostolică, la puterea apostolică, la servirea apostolică și la jertfirea apostolică, aducând roadele apostolice.

Trăirea pentru Hristos constituie cea mai mare ocazie ce ne este oferită în această zi. Nici mulțimea cunoștințelor intelectuale și nici reputația de care ne bucurăm în fața semenilor noștri pentru înțelepciunea noastră, nu va lua locul cul-

turii sufletului, dacă vrem să fim folosiți cu putere de Dumnezeu într'un timp ca acesta. Timpurile acestea ne îndeamnă să găsim o influență dăinuitoare în viețile noastre, influență care ne va face sobri, gânditori, cumpăniți totuși plini de vioașie și simțitori față de răspunderile noastre. „Este un lucru îngrozitor să folosești în așa fel talentele date de Dumnezeu, încât să aduci blestem și vai, în loc de binecuvântare, asupra societății. La fel de îngrozitor este să invelim într'o pânză talentul care ni s'a încredințat, și să-l ascundem undeva în lume, pentrucă aceasta însemnează lepădarea cununei vieții. Dumnezeu pretinde serviciul nostru. Pentru fiecare ins se găsească răspunderi de purtat, iar noi putem să împlinim marea misiune a vieții, numai când aceste răspunderi sunt primite pe deplin și împlinite cu credincioșie și conștiinciozitate”. — „Solii pentru Tineret”, pp. 30, 31.

Tărie pentru luptă

Ce lucruri minunate a făcut Dumnezeu în veacurile trecute prin tineri consacrați cari și-au deschis vieața ca să primească planurile Sale pentru ei în timpul viețuirii lor! Dar toată istoria realizărilor din trecut n'a spus tot ce este El în măsură să facă, în aceste zile din urmă, în și prin tineri și tinere cari fac parte din această mișcare. El va lucra prin aceia cari-l deschid larg inimile lor într'un chip cu totul neobișnuit. „Trăim într'un veac nenorocit pentru copii (tineret). Un val năvalnic s'a pornit în jos spre pierzare... Prin rugăciune stăruitoare și credință vie, se vor câștiga mari biruințe”. — „Solii pentru Tineret”, pp. 229, 260.

Poate că nu există nicio forță în lumea aceasta, de care arhi-vrăjmașul să se teamă așa de mult, ca tinerii Adventiști de Ziua Șaptea, consacrați și bine pregătiți, cari aduc toată influența lor în chip hotărît de partea binelui. Ce putere, ce energie, ce tărie, ce posibilități, sunt cuprinse în aceasta. Diavolul, cu toate forțele și uneltirile sale diaboléști, tremură înaintea unor asemenea tineri într'un timp ca acesta.

Abraam Lincoln zicea: „Eu nu sunt obligat să reușesc, dar sunt obligat să fiu drept; nu sunt obligat să câștig, dar sunt obligat să trăiesc potrivit cu lumina pe care o am”. Aceasta este ca și când ar fi zis,

„Oricât de strâmtă ar fi poarta,
Oricâte piedici ar fi 'n cale,
Iehova 'mi stăpânește soarta,
Isus mă duce la liman”.

Pregătire pentru lucrarea vieții

Uneori ne spune că idealurile educaționale puse în fața noastră de către serva Domnului, sunt învechite acum. O astfel de presupunere

este absurdă. Noi suntem mai convinși decât oricând că îndrumările primite prin Spiritul Profetiei în ce privește orice ramură de educație, sunt de o actualitate încât noi n'am putut ține pas cu ele. Aceste instrucțiuni cer înalte însușiri intelectuale, dar mai cer și tărie morală și spirituală de mari proporții. Cea mai bună educație pregătește în modul cel mai bun pentru aducerea la îndeplinire a oricărei îndatoriri.

Dr. Cortland Myers face următoarea constatare: „Civilizația noastră este o civilizație în care bunul Dumnezeu a fost înlocuit cu un vișel de aur, o civilizație în care egoismul și materialismul stăpânesc într-o unire nesfântă — o civilizație căreia i-au fost răpite comorile spirituale și idealurile înalte. O civilizație mănjită prin starea josnică a gândirii și a obiceiurilor zilnice“.

În scrierile Spiritului Profetic ni se spune că „Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmărirea unor anumite studii. Ea e mult mai întinsă. Cuprinde dezvoltarea armonioasă a tuturor puterilor fizice și a facultăților mintale“. — „Sfaturi pentru profesori“, p. 64. „Adevărata educație este o pregătire a puterilor corporale, spirituale, și morale, în vederea îndeplinirii oricărei datorii; ea constă în dezvoltarea corpului, a spiritului și a sufletului pentru serviciul divin. Această cultivare va dăinui până în viața veșnică“. — „Parabole“ p. 300.

Chemarea pentru serviciu

„Lumea nu are nevoie așa mult de oameni prea savanți cât are de acei cu un caracter nobil. Ea are nevoie de oameni în cari talentul este călăuzit de principii de neclintit“. — „Educație“, p. 217.

Nu din lipsă de cunoștință, ci din lipsă de caracter, se îndreaptă astăzi omenirea spre distrugere, declară un bine cunoscut educator ce-și dă seama de primejdii și de nevoile acestui timp. Caracterul este mai mult decât cariera. Este capitalul omului sărac. Pentru ca cineva să ajungă scopul și idealul dumnezeesc trebuie să dea la o parte orice fel de căutare de sine, de iubire de sine, de voință proprie și de considerație de sine și trebuie să dobândească în schimb abnegație de sine, umilință și tăgăduire de sine. Uitați de voi înșivă dacă vreți ca alții să-și amintească de voi. Lumea oferă de lucru în afaceri, în sporturi; serviciul însă care rămâne și care are valoare veșnică, e cel pe care-l oferă Dumnezeu. E privilegiul vostru, iubiți tineri, să alegeți acest fel de serviciu ca răspuns la invitația și la chemarea pe care vi-o adresează Dumnezeu. „Timpul e scurt. Pretutindeni e nevoie de lucrători pentru Hristos... Domnul chiamă pe tinerii noștri să ia parte la lucrarea de colportaj și de evanghelizare, și să lucreze din casă în casă, în locuri

unde încă nu s'a auzit *solia adevărului“. — „Fundamentele Educației Creștine“ p. 488.

Să nu pierdem niciodată din vedere că această Mișcare Adventă nu a început acum. Ea a fost adusă la existență de către Insuși Dumnezeu pentru o oră ca aceasta și pentru a împlini o lucrare ce nu putea fi făcută într'un alt timp; această mișcare nu poate fi înlocuită prin niciun alt lucru care să existe, care să fi fost vreodată sau care să apară în viitor. Ea a fost prezisă în mod profetic. Și pentru că poartă acest nume, ea trebuie să îndeplinească o lucrare ce nu poate aparține unui alt timp, ce nu poate fi făcută de o altă mișcare sau de un alt popor. Nicio ramură a acestei mișcări nu poate fi înlocuite. Nici intelectualismul nu o poate înlocui.

Chemare pentru cugetare și acțiune dreaptă

Apostolul Pavel a sfătuit pe Timotei să fie o pildă pentru credincioși. Acest sfat este adresat în același timp tinerilor din toate veacurile, și în deosebi tinerilor din ziua de azi. Timotei a trăit la începutul dispensațiunii creștine. Noi trăim la sfârșitul dispensațiunii creștine. Timotei a ajutat la vestirea soliei despre un Mântuitor răstignit; noi vestim solia despre apropiata Sa revenire. Dacă a existat vreodată un timp în care Comunitatea să aibă nevoie de o consacrare din toată inima și de sprijin din partea tineretului, acel timp este astăzi.

Ora de față este o chemare pentru cugetare și acțiune dreaptă. Caracterul este rezultatul gândirii, și caracterul determină folosul pe care-l poate aduce individul, fericirea și soarta lui. Prea mulți sunt aceia cari duc o viață de nimic, atunci când ar putea trăi o viață cu adevărat mare și plină de folos. Atâta timp cât noi vom sta alături de biruatorii cari au fost credincioși chemării lor, va fi pentru noi de mică importanță faptul că vom câștiga sau nu în această lume. Să fim deci credincioși chemării noastre. Să luptăm lupta cea bună, să păzim credința și să isprăvim alergarea. Să nu ne lăsăm niciodată înfrânți din cauza unei pierderi suferite și nici să nu devenim nepăsători din cauza succesului. Chemarea ce se aude de-a-lungul timpurilor vine dela Dumnezeu. E timpul să se lucreze ultima redesteptare a Mișcării Advente.

Ultima oră a bătut

Iubiți prieteni tineri, această oră e o oră minunată care ne dă ocazie să trăim, să ne pregătim și să lucrăm pentru Dumnezeu. Lumea este agitată; e plină de neliniște și de teamă pentru cele ce vor veni. Într'un timp ca acesta Impărăția lui Dumnezeu are nevoie de adevărate personalități de felul lui Ilie, a lui Ioan Botezătorul

și a Apostolului Pavel. Ea cere ca noi să dăm tot ce avem mai bun și mai de preț.

Apelul ce se adresează tinerilor în această oră, este ca ei să cerceteze cu credință Cuvântul lui Dumnezeu, să păstreze comuniunea zilnică cu Mântuitorul lor, să aibă cele mai înalte și mai nobile ținte în alegerea lecturii și a felului de recreație, în alegerea îmbrăcămînții și a prietenilor, și să fie hotărîți să ajungă la acea pregătire a minții și a inimii care să-i facă potriviți pentru orice fel de serviciu în marele câmp al secerișului. Și mai presus de toate să fie gata să zică fără niciun fel de ezitare atunci când se va pune întrebarea cine să fie trimis: „Iată-mă, trimete-mă!” Isa. 6, 8.

Ca încheiere să ne amintim marele adevăr că succesul de mâine depinde de hotărîrea și de felul nostru de viață de astăzi, și că totul va fi cercat prin cuptorul de mâine.

Ultima oră a bătut. Planul lui Dumnezeu ce-

re o terminare repede a lucrării Sale. Trâmbița sună. Vreți să ajutați și voi ca sunetul trâmbiței să fie mai puternic? Alergați înainte în alergarea voastră! Lucrați în puterea lui Dumnezeu la îndeplinirea planului Său măreț pe care-l are pentru această oră și pentru această generație. „Veghiați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” 1 Cor. 16, 13. În curând alergarea va avea un sfârșit, marea biruință va fi câștigată, și o cunună nepieritoare va fi așezată pe fruntea fiecărui soldat credincios al Domnului și Mântuitorului nostru.

Cei cari în temere de Dumnezeu simt importanța acestui apel, să se folosească de această nouă ocazie pentru a preda inimile lor lui Dumnezeu, pentru a pune mâinile lor în mâna Sa, și pentru a da mărturie de hotărîrea lor de a preda de bună voie totul pe altarul Lui și a fi gata să fie folosiți de Dumnezeu în terminarea lucrării Lui în această generație.

Putere pentru terminarea lucrării

În Scripturi este arătat faptul sguduitor, că se apropie ziua, când lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ va avea un sfârșit.

„Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui”. Rom. 9, 28.

Aceasta va fi ziua, când toate eforturile pe cari le-a depus Dumnezeu pentru a aduce mântuire celor pierduți în păcate, vor înceta pentru totdeauna; ziua, în care cei cari au ales să ducă o viață de neascultare și nelegiuire, nu vor mai avea nicio ocazie, de a se pocăi; și va fi ziua, în care cei cari au disprețuit harul lui Dumnezeu, vor găsi ușa harului închisă pentru totdeauna. Atunci nu se vor mai auzi apeluri adresându-se celor încropiți, celor cari iubesc lumea, și cari pretind că servesc lui Dumnezeu.

Stăpânirea păcatului va avea în curând un sfârșit

Această zi se apropie pe furiș, ca un hoț noaptea. Nu e nevoie de argumente pentru a dovedi acest adevăr solemn. Evenimentele ce au astăzi loc în lume, sunt dovezi ce nu pot da greș. Stăpânirea păcatului a ajuns aproape de sfârșit. În curând Dumnezeu o va încheia scurt, după dreptate, și lucrarea Lui pe acest pământ va fi terminată. Limba omenească n'are cuvinte să exprime seriozitatea și importanța ce o are venirea acestei zile. Oricât am încerca, noi nu vom putea vorbi despre ea așa cum ar trebui să vorbim. Scriitori inspirați au descris această zi în felul următor:

„Sunăți din trâmbiță în Sion! Sunăți în gura mare pe Muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întunec și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n'a mai fost din veac și nici în vremurile viitoare nu va mai fi... Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?” Ioel 2, 1. 2. 11.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, și vine în grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și de nimicire, o zi de întunec și negură, o zi de nori și de întunecime”. Zef. 1, 14. 15.

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m'am uitat, și iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s'a făcut negru ca un sac de păr, luna s'a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s'a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s'au mutat din locurile lor. Impărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogăți și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s'au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascun-

deți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" Apoc. 6, 12—17.

Da, vine ziua în care Dumnezeu Își va termina lucrarea! El are mulțime de căi și mijloace pentru a-Și face lucrarea. El ar putea recurge la mijloace și căi speciale, necunoscute de niciunul dintre noi. Există însă un vădit fapt de cea mai mare importanță, care ar trebui amintit mereu, și anume: că El a făcut **Biserica Sa canalul și unealta prin care să-Și împlinească planurile.**

Lucrare făcută prin puterea Spiritului Sfânt

Ultimele cuvinte rostite de Isus înainte de înălțarea Sa arată limpede, că asupra Bisericii zace răspunderea de a duce înainte lucrarea Sa. Oameni mărginiți, săraci, slabi, lipsiți de pregătire, de putere sau de mijloace au fost totuși însărcinați să întreprindă o lucrare, pe care numai Dumnezeu era în stare s'o facă. Ei trebuie să ducă această lucrare până la succesul final, mănăți de o putere pe care numai Dumnezeu o poate da.

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului". Fapte 1, 8.

Biserica apostolică primi însărcinarea să meargă spre a da mărturie pentru Dumnezeu. Apostolii trebuia să evanghelizeze lumea. Acesta era planul divin. Când biserica a răspuns acestei chemări și a pornit să conlucreze cu El, membrii ei au fost botezați cu puterea Duhului sfânt. Pentru terminarea acestei lucrări, planul Lui este ca biserica să conlucreze și acum împreună cu El. Pentru aceasta, biserica Sa trebuie să fie îmbrăcată cu aceeași putere. Numai după ce va fi fost botezată cu puterea Duhului Sfânt, va putea biserica îndeplini lucrarea, pe care numai Domnul o poate face.

„Isus S'a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin". Mat. 28, 18—20.

Pe măsură ce biserica înaintează spre sfârșitul timpului, Dumnezeu va da pe față puterea Sa. Că planul lui Dumnezeu este, ca puterea Spiritului Sfânt să se reverse asupra poporului Său în aceste zile, se vede lămurit din următoarele cuvinte:

„Hristos a făgăduit Bisericii Sale darul Duhului Sfânt, și făgăduința aceasta este și a noastră, cum a fost a celor dintâi. Dar ca oricare

altă făgăduință aceasta este dată cu condiții. Mulți spun că au încredere în făgăduința Domnului și chiar pretind că cer să se îplinească; ei vorbesc mult despre Hristos și despre Duhul Sfânt; și, cu toate acestea, n'au niciun folos. Ei nu-și supun sufletul ca să fie îndrumat și călăuzit de puterile cerești. Noi nu putem pune Duhul Sfânt în slujba noastră. Noi trebuie să fim în slujba Duhului Sfânt, Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său, și voința și îndeplinirea, după buna Lui plăcere. Dar mulți nu vor să se supună la așa ceva. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai aceluia, cari cu umilință caută pe Dumnezeu și se lasă conduși și luminați de El. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos; și El este gata, să dea fiecărui suflet atât, cât poate el să ducă". „Hristos, Lumina lumii" p. 572.

„Timpul dela înălțarea lui Hristos până azi n'a produs vreo schimbare în făgăduința Lui de a trimete Spiritul Sfânt ca reprezentant al Său". — „Faptele Apostolilor", p. 50.

Isus a arătat care avea să fie lucrarea bisericii Sale chiar la sfârșitul timpului. În timp ce se va face această lucrare, Dumnezeu însuși va interveni și va termina scurt lucrarea Sa, în dreptate. Conlucrând cu străduințele depuse de El în acest scop, se va dovedi din partea bisericii un zel și o activitate consacrată. Dar, cum biserica pe timpul apostolilor nu s'a bazat pe propriile ei puteri și mijloace, la fel și cu biserica de azi. Lucrarea poate fi făcută numai prin puterea divină — puterea Spiritului Sfânt.

„Predicarea Cuvântului nu este de niciun folos fără ajutorul și prezența Spiritului Sfânt; căci acest Spirit este singurul învățător al adevărurilor divine. Numai când adevărul va fi introdus în inimă de către Spiritul Sfânt, numai atunci va putea el să învieze conștiința și să transforme viața. Un predicator poate să prezinte oamenilor litera Cuvântului lui Dumnezeu; el poate să cunoască toate poruncile și făgăduințele Scripturii; dar sămânța adevărului pe care o va semăna el, nu va aduce roade, până ce ea nu va primi putere de viață de sus. Fără cooperarea Spiritului lui Dumnezeu, nimeni nu poate deveni un canal de lumină, oricâtă educație ar avea cineva, și oricât de favorizat ar părea. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică din Evanghelie să fi fost rostită, după înălțarea lui Hristos, Spiritul Sfânt a coborât asupra ucenicilor ce se rugau.

După aceasta, mărturia dușmanilor lor era: „Voi ați umplut Ierusalimul cu învățăturile voastre!"

„Spiritul Sfânt este Acela, care face să strălucească în mințile întunecate razele puternice ale Soarelui Dreptății; El face ca inimile oamenilor să ardă de o nouă înțelegere a adevărilor veșnice; El inspiră credință în Cel care singur poate mântui de păcat; El lucrează transformarea caracterului întorcând sentimentele oamenilor dela orice lucru pieritor, spre moștenirea cea veșnică. Spiritul înnoește, înobilează și sfințește ființele omenești, pregătindu-le să devină membri ai familiei regești, copii ai Regelui din ceruri”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 248, 286 287.

Biserica este întemeiată pentru lucrare misionară

Biserica este o organizație misionară. Ea a fost întemeiată de Isus pentru a face lucrare misionară. Primul și fundamentalul ei scop este de a câștiga suflete din păcat și a le pregăti pentru revenirea lui Isus, și pentru a primi un loc în veșnica Lui împărăție. Isus este marele Conducător în toate întreprinderile bisericii. El a stăruit să se știe că lucrarea bisericii este câștigarea de suflete pentru El pe tot pământul. Noi nu ne putem aștepta ca El să ne boteze cu Spiritul Sfânt, până ce nu vom împlini porunca Sa de a merge în toată lumea. Darurile și binecuvântările Sale sunt pentru toate părțile lumii, nu numai pentru o porțiune favorizată sau numai pentru o țară.

Dacă urmăim Conducătorului nostru, vom duce la toate neamurile solia mântuirii. Adevărurile speciale pentru această generație trebuie să fie vestite. Oamenii de pretutindeni trebuie să cunoască însemnătatea evenimentelor ce au astăzi loc în lume. Trebuie să li se lămurească însemnătatea profețiilor în legătură cu aceste evenimente. Venirea lui Isus trebuie a li se face cunoscut. Apelul pentru păzirea Sabatului Domnului trebuie să fie vestit unei lumi ce calcă în picioare legea Sa.

Câștigarea de suflete pentru împărăția Lui este o lucrare spirituală. Ea nu poate fi făcută fără putere spirituală. Această lucrare înseamnă mult mai mult decât o simplă schimbare a părerilor oamenilor. Isus a vorbit inimilor oamenilor, nu numai minții și intelectului lor. In cei cari sunt câștigați pentru Domnul trebuie să se producă o schimbare a inimii și a vieții. Ei trebuie să devie fapte noi în Hristos Isus. Pentru ca cineva să devină copil al lui Dumnezeu, trebuie să lucreze în el puterea lui Dumnezeu, — puterea Spiritului Sfânt. Următoarea solie ne este dată în privința aceasta:

„Nu trebuie să arătăm ca de prea puțină însemnătate adevărurile cari ne-au despărțit pe noi de lume, și au făcut din noi ceea ce suntem; căci ele sunt pline de interes veșnic. Dumnezeu ne-a

dat lumină cu privire la lucrurile cari au loc acum, și prin scris și prin viu graiu noi trebuie să vestim adevărul în lume. Dar numai vieța lui Hristos în suflet, și principiul lucrător al iubirii sădite de Spiritul Sfânt, pot face ca toate cuvintele noastre să aducă rod. Iubirea lui Hristos este forța și puterea oricărei solii dela Dumnezeu, care a pornit vreodată de pe buze omenești”. — Idem p. 288.

Biserica apostolică și-a început lucrarea având în față ocazii și timp de veacuri. Biserica din ziua de azi își face lucrarea știind că are în față ei numai câteva ore înainte de a veni încheierea timpului. Sforțările din trecut nu vor fi de ajuns pentru această oră importantă și urgentă. Trebuie să întărim sforțările pe cari le depunem pentru evanghelizare și pentru câștigarea de suflete. Toate mijloacele bisericii trebuie să fie folosite pentru a se ajunge la acest sfârșit. Trebuie să se dea pe față un interes și un zel nou pentru lucrarea din misiunea externă. Din ce în ce trebuie să se dea pe față o mai mare bunăvoință din partea bărbaților și a femeilor de a răspunde chemărilor ce se fac pentru trimiterea de lucrători în cele mai depărtate părți ale pământului. Conferințele noastre ar trebui să fie din ce în ce mai voioase să dea drumul celor cari pot fi trimiși. Toți membrii noștri ar trebui să facă tot ce le stă în putință pentru a ajuta la trezirea și sporirea interesului pentru cauza lui Dumnezeu, atât la ei în țară cât și mai departe.

Unire în toate sforțările

În toate activitățile noastre pentru Dumnezeu, în lucrarea din Comunitate, în sforțările pe cari le depun Conferințele, în lucrările de predicare în public, în lucrarea misionară personală, în toate instituțiile noastre, noi trebuie să menținem un adânc fond spiritual. Stăruii și scoateți totdeauna în evidență că toată lucrarea noastră va avea succes, numai dacă va fi făcută în puterea Spiritului Sfânt.

Ar trebui să se opună o puternică rezistență influenței care caută să zădărnicească ostenețele și lucrările noastre atât de bine organizate. Atâta timp cât facem față răspunderii de a împlini marea poruncă, atâta timp cât lucrarea lui Dumnezeu este încă neterminată, noi trebuie să lucrăm în chip inteligent și să cooperăm cu toții. Deosebirea între o gloată și o armată stă tocmai în organizație, în pregătire și în conducere. Dacă vrem să fim o armată bine organizată, care să facă lucrarea Domnului, noi trebuie să organizăm și să instruiem toate forțele noastre pentru un serviciu mai puternic și cu mai mult efect. Sforțările individuale sunt de cel mai mare preț, și ele trebuie să fie organizate și îndrumate. Comunitatea ca un tot, trebuie să organizeze și să coordoneze toate silințele ei pentru terminarea

lucrării Domnului. Principiul care stă la baza acestei necesități se găsește exprimat în Romani 10, 13—15.

„Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela, în care n'au crezut? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia”.

Unii vor auzi predicarea Cuvântului și vor fi mântuiți. Trebuie să meargă cineva să predice Cuvântul. Trebuie să fie trimes cineva. Iată un tablou întreg al Comunității la lucru. Fie că cei trimeși merg în America, Europa, Asia sau Africa sau în cele mai îndepărtate locuri ale pământului, biserica este cea care trebuie să răspundă de totul.

Lucrătorii trebuie să fie pregătiți înainte de a putea fi trimeși, așa că școlile și centrele de educație sunt o parte esențială în lucrarea noastră. Instituțiile sunt un factor important în lucrarea noastră, și de aceea ele nu trebuie neglijate. Dar lucrul de importanță vitală, este că întreaga organizație trebuie să fie îndrumată și însuflețită de puterea Spiritului Sfânt.

Stăpânind viața fiecărui membru, această putere spirituală trebuie să se dea pe față în întreaga organizație a bisericii și în toate instituțiile ei. Predicatorul dela amvon, profesorul dela catedră, medicul și infirmierul, redactorul și tipograful, colportorul în câmp, membrul laic ce activează în lucrarea Misiunii Interne, toți au mai presus de toate nevoie de puterea Spiritului Sfânt. Această putere nu poate fi înlocuită cu altceva. Fără ea, sufletele nu pot fi convertite și pregătite pentru venirea lui Isus. Chiar viața noastră nu poate fi pregătită pentru acest eveniment, fără lucrarea acestei puteri.

E mult de lucru înainte de apusul soarelui

Bisericii din ziua de azi nu-i rămân decât ultimele ore dinainte de apusul soarelui. Nevoia noastră de a primi puterea Duhului Sfânt este mult mai mare decât a bisericii din timpul apostolilor. Domnul a făgăduit să dea această putere în măsură mare, fără nicio limită. Ea e acordată însă, numai ca răspuns la rugăciuni stăruitoare. E ceva în însăși experiența cererii acestei

puteri, care pregătește pe cineva pentru primirea ei. Cefim:

„Ai pierdut de mult spiritul rugăciunii, de aceea roagă-te, roagă-te stăruitor: „Ai milă, Doamne, de cauza Ta care e în suferință; și milă de biserica Ta; ai milă de fiecare credincios în parte, Tu, Tată al milei! Ia dela noi tot ce ne întinează, lipsește-ne de tot ce crezi Tu; dar nu lua dela noi Duhul Tău Sfânt!” — „Fundamentele Educației Creștine” p. 435.

„Fiecare Comunitate are nevoie de puterea conducătoare a Duhului Sfânt, și acum e timpul să-L cerem în rugăciune”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. II, p. 69.

„Noi suntem chemați a vesti adevărurile deosebite cele pentru timpurile acestea. Dar pentru acest lucru este neapărată nevoie de revărsarea Spiritului. Trebuie să ne rugăm pentru aceasta. Domnul așteaptă, ca noi să-L cerem dela El. Noi încă n'am fost cu toată inima în această lucrare”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 12.

„Dispensațiunea în care trăim acum trebuie să fie, pentru aceia cari cer, dispensațiunea Spiritului Sfânt. Cereți această binecuvântare a Lui! Este vremea ca să depunem mai multă intensitate în devoțiunea noastră. Nouă ne este încredințată greaua, dar și frumoasa și glorioasa lucrare de a prezenta și descoperi pe Hristos către aceia cari sunt în întunec”. — Idem pp. 511, 512.

Dela Rusalii până acum, biserica a trăit și a lucrat în dispensațiunea Spiritului Sfânt. Din ziua în care El a venit asupra ucenicilor ce se rugau la Ierusalim, și i-a pregătit pentru o lucrare pe care altfel n'ar fi fost în stare să o facă, El a rămas în lume. El stă aci ca reprezentant al lui Hristos. El este și acum tot atât de gata ca și atunci, să reverse putere asupra oamenilor.

Apelul pentru astăzi este, ca noi, atât ca indivizi cât și ca biserică să înălțăm rugăciuni stăruitoare pentru revărsarea Spiritului Sfânt. Prezența Lui va duce la mărturisirea păcatelor, la părăsirea căilor lumești, la o mai strânsă frăție și la un mai mare spirit de unire. Comunitatea va fi curățită, lucrarea va înainta cu putere. Cei căzuți dela credință se vor întoarce, cei păcătoși se vor converti. În felul acesta lucrarea lui Dumnezeu va fi terminată.

Cine dorește să facă acum o asemenea experiență, rugându-se cu căldură și stăruitor pentru marea revărsare a puterii Spiritului Sfânt?

Misiunea Internă

Responsabil: I. Reit

Programul din luna Decembrie

Cântare de deschidere
Rugăciune
Cor
Raportul secretarului Cercului Misionar
Lectură: Planul Divin pentru Comunitate

Cântare de cor
Lectură: Urmând metodele Domnului
Rugăciuni de consacrare
Cântare de închidere
Rugăciune
Cor

Planul Divin pentru Comunitate

Două principii fundamentale ale servirii creștine se găsesc în îndemnul Mântuitorului dat cu ocazia despărțirii de ucenicii Săi, când le-a poruncit: „MERGETI” și „INVATAȚI”.

„Ținând lecturi biblice, membrii comunităților noastre ar putea face mult între vecinii lor. Plini de iubire pentru suflete, ei ar putea să vestească solia cu atâta putere încât multe suflete ar putea fi convertite”. — „Mărturie pentru Comunitate”, Vol. II, p. 53.

„Planul Divin” al tinerii de lecturi biblice cu una sau mai multe persoane în liniștea căminului trebuie să devină o realitate. Aceasta este faza Evangheliismului laic, în care să se angajeze sute și mii de membri, ținând seama că suntem la sfârșitul vremurilor. Astăzi, mai mult decât oricând, toți bărbații și femeile, membrii ai comunităților noastre trebuie să meargă la acest serviciu simplu dar atât de important și de o valoare efectivă. Nevoia este atât de mare, și fiecare inimă consacrată este chemată la acest serviciu. Chemarea este: „Luați-vă Bibliile și ieșiți să avertizați lumea”.

Planul pentru ținerea de lecturi biblice este de origine Divină. Prin acest mijloc mii de suflete află despre Cuvântul lui Dumnezeu, și credincioșii vin în contact personal cu oameni din toate națiunile și din toate limbile. Biblia este dusă în familiile, și adevărul ei sfânt în inimile oamenilor. Oamenii sunt îndemnați să citească, să examineze, să judece singuri și să primească sau să refuze lumina Divină. Dumnezeu nu admite ca această lucrare prețioasă din planul Său, să rămână nerăsplătită. El va încorona cu succes orice efort umil în Numele Său”. „Cuvân-

tuul Meu nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”. Isaia 55, 11.

Nevoia pregătirii individuale

„Mi s'a arătat, că mulți, cari susțin că au cunoștință despre adevărul prezent nu știu ce cred. Nu cunosc principiile credinței lor... Când va veni timpul încercării vor fi oameni... cari vor constata că sunt multe lucruri pe care nu le pot susține în mod satisfăcător... Sunt mulți în Comunitate, cari țin ca un lucru firesc, că înțeleg ce cred, dar la izbucnirea luptei, vor cunoaște singuri slăbiciunile lor. Când sunt scoși din mijlocul celor de o credință cu ei, și chemați să-și expună credința lor, sunt surprinși, văzând cât de neclare le sunt ideile. De aceea credincioșii să studieze, și nu trebuie să rămână cu presupunerii și cu idei rău definite despre ceea ce constituie *Adevărul Prezent*”. — „Slujitorii Evangheliei”.

(Fiecare să studieze stăruitor cele 28 „Lecturi Biblice” ce au apărut acum la Departamentul Misiunii Interne. Costul 6 lei.)

Școala de pregătire pentru Lecturi Biblice

Având în vedere chemarea cea

clară a lui Dumnezeu către toți membrii bisericii de a ține lecturi biblice cu toți vecinii și cunoșcuții lor, și nevoia cea mare de a cunoaște temeinic și pe deplin adevărul și de a fi în stare a răspunde inteligent și convingător de rostul credinței noastre, *datoria de a fi instruit bine în doctrinele soliei și în arta de a preda la alții lecturi biblice a devenit o necesitate a timpului din urmă, să primim următoarele recomandări:*

„Intrucât Spiritul profetic scoate clar în evidență, că, fiecare Comunitate să fie o școală de pregătire de lucrători creștini” și deoarece pregătirea membrilor laici în timpurile de astăzi cere o deosebită atenție pentru a răspunde la planul divin,

Recomandăm:

1. În fiecare Comunitate să fie o „școală de pregătire pentru lecturi biblice”. Să se facă eforturi pentru a se înscrie cât mai mulți la aceste cursuri.

Cursul se ține după programul „Doctrină Biblică”: 10 Lecțiuni despre cum să ținem Lecturi Biblice, și 3 lecțiuni, despre istoria denominațională. Tineretul este special invitat a participa regulat la aceste cursuri.

Departamentul Misiunii Interne, al Misionarilor Voluntari și toți frații predicatori cari au primit lămuriri la cursul lucrătorilor, au însărcinarea să dea explicații cum și ajutorul necesar pentru ținerea acestor cursuri în toate comunitățile noastre în această iarnă. Cursul este în același timp teoretic și practic. În timp ce se țin aceste cursuri teoretice, fiecare va aplica în practică ținând între vecini lecturi biblice, în care scop va folosi temele cele noi cu „Lecturi Biblice” ce le pot avea imediat cu 6 lei seria.

Urmând metodele Domnului

Se pare că predicatorul laic urmează cel mai de aproape exemplul și metodele Domnului. Isus mergea la oameni fără nimic altceva decât solia pe care o ducea cu El, și o vieță în deplină armonie cu solia. N'avea localuri sau case frumos aranjate, nici coruri armonioase sau instru-

mente prețioase de muzică sau alte ajutoare. Și afară de lucrarea Sa de binefacere, pe care o săvârșea cu propriile Sale mâini, nu făcea nicio altă anunțare publică. Mii de oameni îl cunoșteau prin lucrările Sale pline de iubire, ajutându-le în nevoile lor fizice și spirituale, chiar înainte

de a începe să predice. Era prea cunoscut ca să nu vină poporul grămadă să asculte solia Sa.

Isus nu Se bucura de nicio instituție, care să dea un prestigiu lucrării Sale. În schimb ieșea în mijlocul poporului și-l servea, pentru ca solia Sa să poată pătrunde în inimile lor. N'avea nicio Comunitate în care să-și anunțe vreo conferință. El își alcătua singur adunarea, alinând suferințele poporului. Și nu înceta să strângă pe oameni în jurul Lui, cu toate că știa foarte bine că mulți cari îl urmau din loc în loc, făceau aceasta numai pentru pâine și pește. El nu și-a închiriat vreun local mare, și este iarăși mai sigur că n'a împărțit niciodată invitații cu fotografia Sa semnată cu litere mari. Că nu S'a folosit de niciunul din aceste mijloace pământești, dovedește raportul biblic asupra vieții Sale. Isus a fost într'adevăr un exemplu de predicator laic. Lucrătorii laici cari urmează astăzi cu desăvârșire metodele Sale, vor ține adunări din cele mai mari, și în sfârșit, se vor bucura de o recoltă bogată de suflete.

Lucrătorii și misionarii noștri din locurile întunecoase ale câmpurilor misionare, urmează și se mărginesc la metodele simple evanghelice ale Domnului, pentru că și ei de asemenea, trebuie să meargă în mijlocul poporului fără nimic altceva decât solia, pe care o duc, și Biblia, de unde răsare această solie. Adeseori se apropie de un oraș unde dau de ură, cruzime și opoziție față de adevăr; n'au asupra lor altă armă decât lucrarea personală pentru cei săraci și nevoiași și Cartea cea bună. Și iubirea învinge.

Singura țintă a predicatorului laic să fie imitarea Maestrului și a metodelor Sale. Fără îndoială, Marele Luce, Prințul predicatorilor, Mântuitorul omenirii, S'a gândit atât la laici cât și la evangheliști când ne-a înfățișat exemplul de predicare cu succes. El cuprinde pe toți.

Isus a trimes personal în timpul vieții Sale pe acest pământ predicatori laici, dintre cari unii ce fusese stăpâniți de spirite rele dar apoi vindecați de Isus. Auziți cuvintele Sale: „Intoarce-te acasă, și povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu”. Luca 8, 39. Puține alte cuvinte de instruire afară de acestea de trimetere au fost auzite de acești laici. Cetim, că: „Cei doi demonizați vindecați au fost cei dintâi misionari pe cari i-a trimes Hristos să predice în regiunea Decapole. Numai câteva minute avusese oamenii aceștia pri-

leul să asculte învățăturile lui Hristos. Nicio predică de pe buzele Lui nu ajunsese la urechile lor. Ei nu puteau să învețe pe oameni așa ca ucenicii cari fusese zilnic cu Hristos. Dar ei purtau în propria lor persoană dovada că Isus era Mesia. Ei puteau spune ce știau, ce văzuse, ce auzise și ce simțise singuri din puterea lui Hristos. Lucrul acesta îl poate face oricine a fost atins în inima lui de harul lui Dumnezeu”. — „Hristos, Lumina Lumii”, p. 287.

Având doar porunca Învățătorului și cunoștința personală a experienței lor proprii, au plecat și au vestit „prin toată cetatea tot cei făcuse Isus”.

În lucrarea primei Biserici, predicarea laică era ceva caracteristic. „Primele fapte ale Bisericii s'au văzut când credincioșii căutau pe prie-

tenii, rudele și cunoștințele lor vorbindu-le cu inimi pline de iubire despre ceea ce a fost Isus pentru ei și ei pentru Isus”. — „Special Testimony to Ministers”, No. 2, p. 17.

Un predicator laic dintr'un oarecare loc al pământului, vorbind o oarecare limbă, și care este sigur de porunca sa dela Isus, poate pleca fiind sigur de succes, fie că a avut ocazie pentru o pregătire mai mare sau mică, sau nu. Natural că se va sfătui cu Comunitatea sa, cu predicatorul, sau cu președintele Conferinței, asupra lucrării sale. Toate lucrurile trebuie să se facă cum se cade și în regulă. În consfătuire și conlucrare se găsește totdeauna siguranță și putere. Metodele Învățătorului sunt în principiu metodele predicatorului laic. Merită ca un predicator laic să le urmeze.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 7 Decembrie 1940

Subiect: Experiențe în lucrarea de colportaj.

Un membru plin de zel pentru cauza lui Dumnezeu, comunică următoarea experiență:

De fiecare dată când ieșea o scriere nouă la casa noastră de editură, mă duceam la comerciantul de pe strada mea oferindu-i și lui această hrană sufletească. Și într'adevăr nu m'a refuzat niciodată. Interesele ocupației mele au făcut să lipsesc câteva luni de acasă. Intorcându-mă în căminul meu, și având asupra mea câteva broșuri noi aduse direct dela „aprovizionarea de alimente spirituale” (Editură), mă duceam să văd ce face comerciantul meu pentru ca să-i mai dau să citească și aceste broșuri noi. Dar cât de mult am fost surprins aflând dela soția sa că, soțul ei murise acum câteva săptămâni. Ea mă primi cu multă bucurie văzând că are să-mi spună ceva. „Înainte de a închide ochii săi”, spunea femeia plângând, „soțul meu a vorbit foarte mult de Dvs și de cărțile Dvs, pe cari i-le-ai adus totdeauna. M'a însărcinat să vă dau un dar pentru tipărirea acestor scrieri, din a căror cetire a aflat mângâiere pentru clipele cele mai grele ale vieții sale”, predându-mi un plic care conținea o sumă frumușică.

Am fost la început foarte întristat prin vestea decedării acestui om, dar pe urmă am mângâiat pe soția sa zicându-i că soțul ei a găsit în clipele morții pe „Mântuitorul vieții”.

Deci, dacă n'aveam timp să ținem vecinilor noștri lecturi biblice, să nu pierdem și ocazia a le da să citească scrierile noastre.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 14 Decembrie 1940

Subiect: „Un talant”.

Text misionar: „Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți” Matei 25, 23.

Textul nostru vorbește despre un om, care n'avea decât un singur talant. Greșeala pe care o făcea omul acesta, consta în faptul că, el nu-l folosea. Probabil credea că, cel care avea cinci talanți putea să facă o mai bună lucrare decât el. Sau văzând pe omul cu doi talanți, zicea că acela este care trebuie să facă lucrarea. Toată grija sa era să țină singurul talant pe care-l avea, „ascuns”, pentru ca întorcându-se stăpânul său, să i-l poată reda. Eventual era și de părere că, ținând talantul și rămânând astfel credincios, aceasta îi va ajuta când va veni stăpânul său ca să primească răsplata cuvenită. Dar spre marea sa mirare și spaimă, i se luă ceea ce păstrase el cu atâta grijă, iar el fu aruncat afară.

Pilda talanților este istorioara cea tristă despre puterea nefolosită. Este de cea mai mare importanță ca fiecare talant să fie folosit; atunci și talantul în aparență cel mai mic, se va înmulți. Dar nefolosindu-l, ne este luat și urmarea este o „pierdere veșnică”.

Strângerea rapoartelor.

Sabatul dela 21 Decembrie 1940

Subiect: În ajutorul celor apostaziți.

Text misionar: Ieremia 3, 22.

Sunt în Comunitatea Dvs apostaziți, oi pierdute sau căzute? Domnul îi jubeste și îi chiamă să se întoarcă. El dorește să fim soli ai Cerului cari să meargă în numele Său să-i îndemne să se întoarcă la turmă. Dacă

stăruim și în rugăciunile noastre pentru aceștia, multe inimi vor fi mișcate și vor striga: „Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești, Domnul, Dumnezeu nostru”.

Sabatul dela 28 Decembrie 1940

Subiect: Vestind ce a făcut Dumnezeu.

Text misionar: „După venirea lor, au adunat Biserica, și au istorisit tot ce a făcut Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței”. Fapte 14, 27.

„Membrii Comunității ar trebui să facă în chip credincios partea lor în cursul săptămânii; iar în Sabat să povestească experiența făcută”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, Vol. II, p. 44.

Dați ocazie membrilor să raporteze unele experiențe din lucrarea misionară.

(Urmare dela pag. 36)

„Eu cred că voi deschide un nou dispensar dar nu în felul celui din Tunis. Mă voi ocupa numai de copți și în primul an pentru a câștiga încrederea medicului și a clientelei vom îngriji ca la Tunis, dar încetul cu încetul voi recurge la terapia alimentară, păstrând hidroterapia și celelalte îngrijiri și reducând farmacia la câteva siropuri, alifii și plante. Pe ici pe colo câte un leac farmaceutic. Am constatat că cei cu starea generală subredă, dela anemi până la predispuși la tuberculoză nu trag niciun profit din injecțiile cu cacodilate, calcium, etc, pentru că n'au ce să mănânce acasă. O cantină ar fi avut mai mult succes. Mi se pare că vă văd surzând: „Așa dar sistemul nostru vă place”. Da, ca operă de binefacere, ca propagandă în favoarea vegetarianismului, și ca o operă medicală dacă o afiliați unui dispensar.

„Ceea ce mă frământă în momentul acesta sunt fondurile. Cum faceți Dvs? Alimentația costă. Vaș fi recunoscătoare dacă mi-ați spune cum vă organizați.

„Ne rugăm zilnic pentru lucrarea din România și credem că Dumnezeu veghiază asupra poporului Său ca și în trecut”.

D. Florea

ANUNT

În urma faptului că fratele Mihail Manchen a fost invitat să ocupe în locurile unde se găsește o altă funcțiune, Comitetul Conferinței Someș — Mureș cu sediul în Sibiu, în deplin acord cu Comitetul Uniunii a numit în postul de președinte al acestei Conferințe pe fratele I. Bauer, predicator din Conferința Timiș — Olt.

Comitetul Uniunii

Cercul Tabita

Caracter creștin prin muncă inteligentă

„Și Dumnezeu făcu pe om, și-l puse în grădina Edenului ca să lucreze”.

Gen. 2, 15.

Munca este o condiție prin care omul credincios își înfăptuește chemarea sa în viață, ridicându-se astfel la locul pus de Dumnezeu. Credința cea adevărată a Sfințelor Scripturi face pe om conștient de datoria lui, îl îndeamnă să fie activ, harnic și muncitor, prețuind munca drept un mijloc dat de bunul Dumnezeu spre a avea pâinea zilnică pentru ei și să aibă cu ce face bine și a ajuta și pe cei nenorociți. Munca este un bun mijloc a păstra sufletul curat de ispitele păcatului, să îmbânzească brutalitatea și patimile rele.

Membrii comunităților noastre au fost totdeauna un bun stimulent pentru alții, încurajând și pe alții de a folosi bine timpul cel prețios dăruit de bunul Dumnezeu.

Apostolul Pavel era un exemplu pe care îl putem imita și noi toți. Pavel dădu conlucrătorilor săi instrucțiuni privitoare la lucrurile spirituale. El dădu de asemenea instrucțiuni cu privire la meșteșugul și conștiințiozitatea sa. El fu de asemenea un harnic și dibăciu lucrător, servind pe Domnul cu mult zel. În timp ce lucra la meșteșugul său, își găsea drum către o clasă de oameni la care nu ar fi putut ajunge pe altă cale. El arăta că destoinicia pentru diferite ocupații este un dar dela bunul Dumnezeu, care ne pregătește să întrebuițăm bine talentul și înțelepciunea dată de El. Pavel învăța că Dumnezeu trebuie să fie onorat chiar prin lucrul fiecărei zile. Lucrul cel obositor al mâinilor sale nu răpea nimic din energia apelor sale mișcătoare de bun predicator.

Recomandații privitoare la păstrarea vieții bune prin servicii diferite

Toți care se pricep la agricultură și lucrarea pământului, pot da ajutor sfătuind și învățând pe alții cum pot avea mai mult folos din munca lor. Fermierii îndemnateci să meargă în câmpurile neglijate, să îmbunătățească pământul, să aranjeze grădini cu pomi și legume de tot felul și în același timp să dea semenilor lor și cunoștința despre adevărul prezent.

Atât bărbații cât și femeile au un câmp întins de lucru. Bucătăreasa pricepută, croitoreasa, îngrijitoarea de copii și de bolnavi, — toate sunt căutate să dea ajutor.

Învățând pe gospodine să pregătească o hrană sănătoasă

Dumnezeu dorește ca în fiecare loc oamenii să fie învățați cum să folosească bine produsele cari se pot obține cu ușurință. Este în planul lui Dumnezeu ca în fiecare loc bărbați și femei să fie încurajați să-și desvolte talentele lor pregătind bucate sănătoase din produsele naturale ale pământului lor. Dacă ei privesc la Dumnezeu întrebuițând înțelepciunea și priceperea lor sub călăuzirea Spiritului Sfânt, ei vor învăța cum să transforme produsele naturale ale pământului într-o hrană sănătoasă.

Un aliment valoros, necunoscut la noi

Fasolea „Soia”

Soia, se deosebește de fasole și de alte legume prin faptul că e mult mai bogată în albumină conținând până la 40%, pe când alte legume au numai 20%. Afară de albumină mai conține și 20% ulei (elemente grase) pe când alte legume nu conțin grăsimi. De aceea fasolea soia se mai numește și fasolea de ulei. Soia este foarte bogată în fosfor și lecitin, care contribuie la întreținerea sistemului nervos, apoi mai conține toate vitaminele necesare omului. Mai conține 5% materie minerală și 24% hidrați de carbon dintre cari 1/3 sunt formatori de zahăr. De aceea soia este recomandată celor ce suferă de diabet (boala de zahăr), înlocuind nevoia de carne. Așa dar soia pe lângă că este atât de nutritivă este și ieftină și se găsește în abundență în țara la noi. Cumpărându-ne soia, ne-am procurat ieftin o alimentație hrănitoare.

Intrucât soia se fierbe cam greu, e bine să se lase mai multe zile în apă; prima zi punem în apă unde este soia și puțin carbonat de sodiu, a doua zi o lăsăm numai în apă curată și înainte de a o pune la fiert o trecem prin mașina de tocat. Apoi se gătește ca și altă fasole. Trebuie să fiarbă însă mai multe ceasuri.

Făina de soia se poate întrebuința mai bine. Cumpărând 500 gr făină soia, avem 200 gr. albumină, 100 gr. grăsime, 100 gr. hidrați de carbon, dintre cari numai 35 gr. formatori de zahăr, 25 gr. materii minerale, 5% lecitin. Așa dar corpul nostru absoarbe toată cantitatea de albumină a acestei soia, lucru care nu se poate susține la alte legume. Întrebuințarea fasolei soia este foarte diferită și multiplă și poate înlocui carnea, ouăle, grăsimea și laptele. S'a constatat că un Kg. de făină soia de calitate întâia, conține tot atâtea albumine cât conține o cantitate de 2 Kg. de carne fără oase, sau 68 ouă de găină, sau 12 litri de lapte. Făina de soia se poate folosi pentru panare în loc de ouă, ca adaus la legume, supă și sos, lângă pirea de cartofi, pentru a mări valoarea nutritivă a acestora. La găluști de cartofi se ia câte o lingură din aceasta și la paste făcute cu drojdie se adaugă în proporție de 1/4 față de 3/4 de făină.

Omlătă fără ouă. — 3 linguri făină soia și 3 linguri făină de grâu se a-

mestecă cu o lingură de apă și puțină sare, apoi se fac omlete subțiri în untdelemn. Sau 2 linguri de făină soia, 2 linguri făină de cartofi, sare și 6 linguri de apă.

Pitele din Soia. — Se fierbe soia întreagă bine, apoi se trece prin mașina de tocat, se amestecă cu puțină făină de grâu se pune ca la pitele mirodienile potrivite și se trece prin pesmet; apoi se frige în untdelemn. — din „Die Neuzeitliche Küche”

Căutați să faceți servicii creștinești nu numai ajutând pe oameni, dar învățați-i cum să facă și ei tot ce pot mai bine, și că adevărata fericire nu constă în a primi, ci în aceea de a da. „Este mai fericit a da decât să primești”. Fapte 20, 35. Ajutorul se dă celor nenorociți ce nu sunt în stare a lucra; copiii orfani, oameni și femei cu adevărat nenorociți, iar celorlalți Scriptura zice: fiecare să lucreze cu mâinile sale la ceva bun, ca să aibă să dea și celor nenorociți. Efes. 5, 28. Dar aceasta nu înseamnă a refuza să ajutați cu tot ce puteți pe cei cari vin la voi.

Vești din Tunis

Sora noastră Maria Suflea-Douay care de mulți ani, împreună cu valorosul ei soț se află în Tunis pentru a face o bună lucrare pentru oameni, ne scrie de curând o scrisoare. Povestește aci de greutățile pe cari le întâmpină la lucru cum și bucuria de a se face de folos semenilor în zile atât de grele ca acestea. Aflase și dânsa de măsurile proectate contra diferitelor culte noi și își exprimă încrederea că Bunul Dumnezeu va ajuta și în împrejurările de față. Este bine să cetim și ceea ce ne scrie dânsa. Este bine să ne rugăm la Dumnezeu să le dea putere și deplin succes în greaua lucrare la care depun eforturile. Și alți tineri și tinere Creștini Adventiști de Ziua Șaptea din rândurile noastre ar trebui să-și facă un ideal din a lucra pentru Dumnezeu acolo unde ar fi chemați. Aceștia să se pregătească bine ca și Livingstone, și Dumnezeu îi va chema la timp să dea ajutor. Părinții să facă toate eforturile de a educa pe copiii lor în așa fel încât Dumnezeu să-i poată chema și folosi. Să trimețem copiii la școala noastră misionară, Institutul Biblic.

Iată aci și o parte din scrisoarea sorei noastre Maria Suflea-Douay, misionară creștină în Tunis:

„Primul bombardament al regiunii

Tunisului ne-a obligat să încetăm consultațiile la Dispensar. Din fericire, războiul n'a durat mult.

„În toamna anului acesta Dispensarul se va deschide fără noi. E vorba să plecăm la Constantine (12 ore de tren departe de Tunis) un departament dificil în privința lucrării. Orașul Constantine este primul care a auzit adevărul acum 40 de ani. Avem două familii botezate, ceilalți plecând în alte localități.

„Vom lucra în felul cum ne va inspira Domnul. Soțul meu se gândește să deschidă un magazin cu tot felul de lucruri interesante („Au Renouateur Français”), dietetic și librărie cu tot felul de cărți corespunzătoare firmei. Scrierile Dr. Carton, Birdur, Mono, Rayons de Santé, Vie et Santé, etc. . . . Partea dietetice va fi reprezentată prin legume frumoase; o vitrină iscusit aranjată arătând trecătorilor binefacerile fiecărui aliment. Pâine integrală, în fine un fel de „Maison de régime” pentru a stabili contactul între noi și locuitorii. Pentru aceasta sperăm să găsim o fermă. Cred că această idee nu e rea, istoria mișcării noastre a înregistrat deja metode în genul acesta acolo unde nu se poate pătrunde altfel.

(Urmare la pag. 35)

Noi nu mai putem zice că nu se împlinesc sub ochii noștri cele rostite de Mântuitorul când ne-a dat semnele venirii Lui. Răsboaie, vești de răsboaie, scumpete, foamete, cutremure. Toate acestea le trăim cu toată puterea. Este chiar de datoria noastră să ridicăm capetele în pregătire în vederea arătării în mărime a Mântuitorului. Toți cei cari au scăpat cu viață din primejdia cutremurului, pot zice că au fost aduși dela moarte la viață. Mâna Domnului Hristos a fost protectoare.

Până la ora când scriam aceste rânduri nu am primit de nicăeri vestea că vreunul din credincioșii Adventiști de Ziua Șaptea ar fi fost ucis în cursul cutremurului.

Aflăm deasemenea că la Institutul Biblic din Brașov nu a fost nicio pagubă. Nici măcar o plesnitură în zid. Elevii și profesorii au folosit prilejul acela pentru ca împreună să preamărească pe Dumnezeu pentru ajutorul dat și să se consacre Lui.

Casa de Editură este în completă funcționare.

Clădirile noastre din București au suferit mai mult din cauza prăbușirii Coșurilor. Aceste clădiri au nevoie de o cercetare serioasă, pentru a se vedea dacă nu au suferit mai în adânc. Zidurile prezintă mici plesnituri.

Fratele Bădescu ne scrie că locașurile din Bârlad și Focșani sunt ruinate.

Trebuie să lăudăm pe Bunul Dumnezeu că ne-a ferit de pagube mai mari. Trebuie să înțelegem glasul care ne învață să nu ne punem încrederea în cele care sunt ușor de sgușuit. Nici aurul, nici argintul, nici rangul, nici averile, nici învățătura nu ne scapă din toate aceste lucruri. Numai Bunul Dumnezeu ne poate ajuta. El care a dat pentru salvarea omului pe Însuși Fiul Său ne va da tot ce ne este de folos pentru cele spirituale. Să ne asigurăm aurul credinței, hațna cea albă a dreptății Domnului Hristos și alifia pentru ochi a Duhului Sfânt.

Pentru a se putea veni în ajutorul membrilor Comunităților noastre, ale căror case de rugăciuni au suferit de pe urma cutremurelor și acelor cari au nevoie de ajutor în suferințele aduse de greutățile din acest timp, Comitetul Uniunii face apel la toți credincioșii să adune o colecție la data arătată de Conferință.

Bunul Dumnezeu să ne țină sub protecția Lui. D. Florea